

แบบประเมินองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา		ข้อเสนอแนะ
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
1.	สังเกตการจัดประเภทของเครื่องดนตรีไทยออกเป็น 5 ประเภท			
2.	สังเกตการบรรยายลักษณะและวิธีใช้กลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ			
3.	สังเกตการอธิบายประวัติความเป็นมาของกลองยาวไทยและกลองยาวท่าเสา			
4.	4. สังเกตการทำงานกลุ่มในเรื่องการจัดประเภทเครื่องดนตรีไทย			
5.	ตรวจผลงานจากใบงานการวาดภาพกลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ นิ่ง นาบ กรับ โหม่ง และการแสดงความเห็นในคุณค่าและความสำคัญของคนตรีไทย			
6.	สังเกตการสนทนาศึกษาของนักเรียนเกี่ยวกับพิธีไหว้ครูประจำปี			
7.	สังเกตการอธิบายความรู้เกี่ยวกับการไหว้ครูกลองยาว			
8.	8. สังเกตการทำงานกลุ่มในการสนทนาและอธิบายความรู้เกี่ยวกับการไหว้ครูกลองยาว			
9.	ตรวจผลงานจากใบงานในเรื่องคุณค่าและความสำคัญของการไหว้ครู			
10.	สังเกตการอธิบายวิธีการตีกลองยาว			
11.	สังเกตการสาธิตการตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ			
12.	สังเกตการตีจังหวะลูกกลองที่คิดได้เอง			
13.	แสดงความรู้สึกรักจากการฟังและตีกลองยาว			

ข้อที่	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา		ข้อเสนอแนะ
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
14.	สังเกตการทำงานกลุ่มในการฝึกปฏิบัติการตีกลอง และเครื่องดนตรีประกอบ จังหวะ ฉิ่ง ฉาบ กรับ และโหม่ง			
15.	ตรวจผลงานจากใบงานการอธิบายวิธีการตีกลอง ยาวและเครื่องประกอบจังหวะ			
16.	สังเกตการอธิบายวิธีการดูแลทำความสะอาดและ เก็บรักษากลองยาวตลอดจนเครื่องดนตรีประกอบ จังหวะ			
17.	สังเกตการปฏิบัติในการดูแลทำความสะอาดและ เก็บรักษากลองยาวตลอดจนเครื่องดนตรีประกอบ จังหวะ			
18.	สังเกตการทำงานกลุ่มในการฝึกปฏิบัติทำความสะอาด กลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ			
19.	ตรวจผลงานจากใบงานในเรื่องวิธีการดูแลทำความสะอาด กลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ			
20.	สังเกตการอธิบายวิธีการทำซีกกลอง			
21.	สังเกตการแสดงวิธีการทำซีกกลองและปรับเสียง กลองยาวให้เกิดความไพเราะ			
22.	แสดงความคิดเห็นในการใช้วัสดุอื่นมาดัดแปลงทำ ซีกกลองได้			
23.	ตรวจผลงานจากใบงานเรื่องการอธิบายวิธีการทำซีก กลอง และแสดงความคิดเห็นในการนำวัสดุอื่นมา ใช้ทำซีกกลอง			

ข้อที่	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา		ข้อเสนอแนะ
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
24.	สังเกตการอธิบายประวัติความเป็นมาของ ยางพาราไทย			
25.	สังเกตการระบุความสำคัญของยางพารา			
26.	สังเกตการจำแนกสิ่งของที่ทำจากยางพารา			
27.	สังเกตการอธิบายถึงวิธีการใช้อุปกรณ์ในการ กรีดยาง			
28.	สังเกตการบรรยายลักษณะการแต่งกายของ ผู้กรีดยาง			
29.	สังเกตการอธิบายวิธีการกรีดยาง			
30.	สังเกตการอธิบายข้อควรปฏิบัติในการกรีดยาง			
31.	สังเกตการอธิบายขั้นตอนการทำยางแผ่น			
32.	สังเกตการอธิบายข้อควรระวังในการทำยางแผ่น			
33.	สังเกตการทำงานกลุ่มในการสรุปถึงวิธีการทำยาง แผ่นและข้อควรระวังในการทำยางแผ่น			
34.	สังเกตการอธิบายความหมายของภาษาท่าของ นาฏศิลป์ไทย			
35.	สังเกตการแสดงภาษาท่าของนาฏศิลป์ไทย			
36.	สังเกตการอธิบายลักษณะการแสดงพื้นเมืองของแต่ละ ภาค			
37.	สังเกตการจำแนกการแสดงพื้นเมือง			
38.	การระบุความสำคัญของลักษณะการแสดง พื้นเมือง			
39.	สังเกตการออกแบบท่าทางประกอบการแสดง			
40.	สังเกตการปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่ารำ			
41.	สังเกตการออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้อง กับท่ารำ			

ข้อที่	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา		ข้อเสนอแนะ
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
42.	สังเกตการแสดงความคิดเห็นและชื่นชม การแสดงนาฏศิลป์			
43.	สังเกตการออกแบบท่าทางประกอบการแสดง			
44.	สังเกตการปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่ารำ			
45.	สังเกตออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้องกับ ท่ารำ			
46.	แสดงความคิดเห็นและชื่นชมการแสดงนาฏศิลป์			
47.	สังเกตการออกแบบท่าทางประกอบการแสดง			
48.	สังเกตการปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่ารำ			
49.	สังเกตออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้องกับ ท่ารำ			
50.	แสดงความคิดเห็นและชื่นชมการแสดงนาฏศิลป์			
51.	สังเกตการออกแบบท่าทางประกอบการแสดง			
52.	สังเกตการปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่ารำ			
53.	สังเกตออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้องกับ ท่ารำ			
54.	แสดงความคิดเห็นและชื่นชมการแสดงนาฏศิลป์			
55.	สังเกตการออกแบบท่าทางประกอบการแสดง			
56.	สังเกตการปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่ารำ			
57.	สังเกตออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้องกับ ท่ารำ			
58.	แสดงความคิดเห็นและชื่นชมการแสดงนาฏศิลป์			

ข้อที่	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา		ข้อเสนอแนะ
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	
59.	สังเกตการออกแบบชุดแต่งกายได้เหมาะสมกับการแสดง			
60.	สังเกตการอธิบายเหตุผลของการออกแบบชุดแต่งกาย			
61.	สังเกตการระบุความสำคัญของการแต่งกายตามแบบวัฒนธรรมไทย			
62.	สังเกตการทำงานกลุ่มในการออกแบบเสื้อผ้าชุดแต่งกายทั้งผู้รำและผู้ตีกลองยาวของระบำกริดยาง			
63.	สังเกตความพร้อมเพรียงในการแสดง			
64.	สังเกตความพร้อมเพรียงในการแสดง			
65.	สังเกตความตั้งใจในการแสดง			
66.	สังเกตการทำงานกลุ่มในการดำเนินกิจกรรมตามที่ได้ตกลงและตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย			
67.	ตรวจผลงานจากใบงานในการสรุปความรู้ และประโยชน์ที่นักเรียนได้รับ			

แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

1. องค์ประกอบของหลักสูตร

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

2. แผนการจัดการเรียนรู้

लग्न.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

เอกสารประกอบหลักสูตร

หลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

โดย

นางสาววัชรินทร์ ดำรงค์สกุลชัย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับกลองยาว

กลองยาว เป็นศิลปะการละเล่นพื้นเมืองของภาคกลาง การเล่นกลองยาวหรือ **เถิดเทิง** หรือ **เทิงบ้องกลองยาว** เข้าใจกันว่าคนไทยในสมัยธนบุรีได้จดจำมาเล่นโดยเลียนแบบทหารพม่าที่เล่นกลองยาวเมื่อเวลาพวกเขาพักรบ นอกจากนี้ก็มีผู้เล่าว่าการเล่นเทิงบ้องกลองยาวเพิ่งเข้ามาในเมืองไทยเมื่อรัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง โดยมีชาวพม่าพวกหนึ่งเข้ามาในรัชกาลนั้น และคงจะได้นำวิธีการเล่นกลองยาวเข้ามาเผยแพร่ จนเป็นบทร้องกราวว่า ยกทัพพม่าในการแสดงละคร เรื่อง พระอภัยมณีตอน แก้วทัพ ซึ่งนิยมเล่นกันมาแต่ก่อนและอาจถือได้ว่าเป็นตำนานของกลองยาวก็พอได้ บทร้องมีอยู่ว่า

ทูลเต ทูลเต	ทีนี้จะเห่พม่าใหม่
ตกมาอยู่เมืองไทย	มาเป็นผู้ใหญ่ตีกลองยาว
ตีวงตีโหว่ได้จังหวะ	ทีนี้จะกะเป็นเพลงกราว
เลื่องชื่อลือฉาว	ตีกลองยาวสลัดไค

เมื่อชาวไทยเราเห็นเป็นการละเล่นที่สนุกและเล่นได้ง่าย ก็เลยนิยมเล่นกันแพร่หลายไปแทบทุกหัวบ้านหัวเมือง สืบมาจนทุกวันนี้ กลองยาวที่เล่นกันในวงหนึ่งๆ มีเล่นกันหลายลูก มีสายสะพายฉวิ้งเบาของผู้ตี ลักษณะของกลองยาวซึ่งด้วยหนังหน้าเดียว อีกข้างหนึ่งเป็นหางยาวบานปลายเหมือนกับกลองยาวของเขียงใหม่ แต่กลองยาวเขียงใหม่ยาวประมาณ 2 วา ส่วนกลองยาวที่เล่นนี้ ยาวเพียงประมาณ 3 ศอกเท่านั้น ทางภาคอีสานเรียกกลองชนิดนี้ว่า **“กลองหาง”** กลองยาวแบบนี้ของพม่าเรียกว่า **“โกลี”** เนื้อร้องและทำนองเพลงบทนี้ ปัจจุบันก็ยังนิยมกันอยู่อย่างแพร่หลายเพราะทำนองและจังหวะก็ชักชวนสนุกสนาน

คนไทยเราเป็นคนที่รักสนุก เมื่อเห็นการเล่นกลองยาวสนุกและง่ายก็นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายและได้นำไปเล่นในงานเทศกาลต่างๆ เช่น ในงานตรุษสงกรานต์ หรืองานแห่แห่นางแมว ซึ่งต้องการความครึกครื้นและมีขบวนเคลื่อนที่เป็นแถวยาว เช่น การแห่นาค แห่พระพุทธรูป และแห่กฐิน เป็นต้น

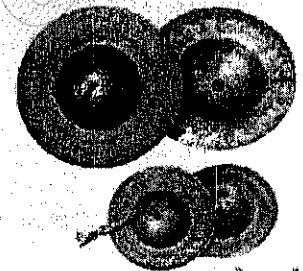
การแต่งกายของพวกที่เล่นเถิดเทิง แต่งตัวเลียนแบบเครื่องแต่งกายของพม่าทุกคน คือ ใส่เสื้อแขนกว้างและยาวถึงข้อมือ นุ่งโสร่งดา มีผ้าสีโพกศีรษะ แต่ถ้าไม่สะดวกก็แต่งกันตามสบายก็มี ผู้เล่นเถิดเทิงทุกคนล้วนมีอารมณ์สนุกสนาน เพราะเครื่องดนตรีล้วนเป็นเครื่องประกอบจังหวะที่ทำให้อารมณ์ดีคลั่งทั้งนั้น จึงเล่นกันอย่างอิสระ ใครมีลวดลายในการแสดงอย่างไรรักน้อออกมาอวดกันจนหมด

คำที่ใช้ร้อง ขอยกตัวอย่างมาให้ดูดังนี้

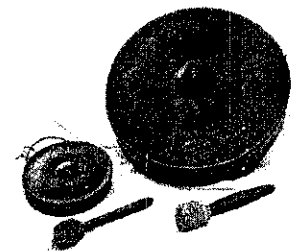
1. แล้วโหว มาแล้ววา มาแต่ของเขา ของเราไม่มา ตะละล้า หรือมาแล้วโหว มาแล้ววา มาแต่ป้อรอยดินโตโต
2. ต้อนเข้าไว้ ต้อนเข้าไว้ เอาไปบ้านเรา บ้านเราก็นอนไม่มีคนหุงข้าว ตะละล้า หรือ ต้อนเข้าไว้ ต้อนเข้าไว้ ต้อนเข้าไว้เอาไปบ้านเรา พ่อแม่ก็เฒ่าเอาไปหุงข้าวให้พวกเรากิน ตะละล้า
3. ใครมีมะกรูด มาแลกมะนาว ใครมีลูกสาวมาแลกลูกเขย เอาวะเอาเหว้ย ลูกเขย กลองยาวตะละล้า

แต่เนื่องจากคนไทยเรานิยัเจ้าบทเจ้ากลอน จึงยกย้ายถ่ายเทการร้องให้แปลกออกไป หรือให้พิลึกพิลั่นเล่นตามอารมณ์

เครื่องดนตรีที่ใช้แสดง ประกอบด้วย กลองยาว ฉิ่ง ฉาบ กรับและโหม่ง บางแห่งจะมี รำมะนามาใช้ประกอบบวงด้วย

ฉาบเล็ก ฉาบใหญ่

การไหว้ครูกลองยาว

สิ่งที่ใช้ประกอบพิธีไหว้ครูกลองยาว

รูป เทียน ดอกไม้ เหล้าขาว เงินกำนันจำนวน 12 บาท น้ำ และเทียนทำน้ำมันต์

วิธีการตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ

กลองยาว

เสียงบอม กำมือลักษณะคว่ำแล้วตีลงตรงส่วนกลางของหน้ากลอง

เพ็ง แบมือแล้วตีสะบัดที่ริมหน้ากลอง

ปะ แบมือแล้วตีลงตรงกลางของหน้ากลอง

เครื่องดนตรีประกอบจังหวะ

ฉิ่ง หางยี่ฉิ่งข้างหนึ่ง กว่าอีกข้างหนึ่ง ใช้ข้างที่คว่ำตีลงที่ริมฉิ่งที่หางยี่เป็นเสียง ฉิ่ง แล้วตีประกบกันเป็นเสียง ฉับ ฉิ่งทำหน้าที่เป็นเครื่องควบคุมจังหวะ

ฉาบ ฉาบเล็ก ใช้ติดกับจังหวะของฉาบใหญ่ เสียงดัง แซ่ แซ่ แซ่วับ

ฉาบใหญ่ ใช้ตีตรงจังหวะตกของฉิ่ง เสียงดัง แซ่ แซ่ แซ่

กรับ ตีประกบกันพร้อมกับจังหวะของฉิ่ง

โหม่ง ใช้ไม้สำหรับตี ตีตรงรอยนูนตรงกลางโหม่ง ในวงกลองยาวจะใช้ตีนำเครื่องดนตรีทุกชิ้น

การดูแลเก็บรักษาเครื่องดนตรีและเครื่องประกอบจังหวะ

กลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ หลังจากเลิกใช้หรือจากการแสดงแต่ละครั้งแล้ว ต้องมีการทำความสะอาดและเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้มีอายุการใช้งานที่ยาวนาน

สำหรับกลองยาว อันดับแรกต้องทำการชุบน้ำกลองออกให้หมดก่อน โดยใช้ช้อนมาชุบน้ำกลองที่ติดออกหรือใช้ฉาบซึ่งเป็นสิ่งที่หาได้ในวงกลองยาวมาชุบน้ำกลองออกให้หมด จากนั้นใช้น้ำเปล่ามาล้างเศษขี้กลองที่ยังติดอยู่บนหน้ากลองออกแล้วใช้ฉาบปาดไล่น้ำออกให้หมด ขณะล้างต้องเอียงกลองลงอย่าให้น้ำไหลลงบนตัวกลองไม้อาจเกิดความชื้นได้ จากนั้นใช้ผ้าสะอาดมาเช็ดหน้ากลองที่ยังเปียกให้แห้ง แล้วนำไปตากแดดให้แห้งสนิท

การทำขี้กลอง

วัสดุที่ใช้ทำขี้กลอง

ข้าวสุก ขี้เถ้า ครก สาก น้ำ

วิธีการทำขี้กลอง

1. นำข้าวสุกมาตำในครกให้ละเอียด
2. โรยขี้เถ้าลงในข้าวที่ตำเล็กน้อยทำให้ข้าวจับตัวกันเป็นก้อนได้
3. แตะน้ำเล็กน้อยตรงกลางหน้ากลองเพื่อให้ขี้กลองติดกลองดี
4. นำขี้กลองมาแปะตรงกลางของหน้ากลองที่ละน้อยแปะให้เป็นวงและคอยตี

เพื่อฟังเสียงกลองให้ไพเราะ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับยางพารา

ยางพารา เป็นพืชที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน เริ่มจากการเดินทางไปพบทวีปอเมริกาของโคลัมบัส ในราวปี พ.ศ.2036 หรือเป็นเวลาประมาณ 509 ปีมาแล้ว ต่อมาภายหลังได้มีการสำรวจจากหลายคณะเดินทาง ไปพบเห็นชาวอินเดียนแดงซึ่งเป็นคนพื้นเมืองในอเมริกาได้นำลูกบอลยางเล็ก ๆ มาเล่นเกมและเห็นเป็นของแปลกที่มีวัตถุดูกระดองด้งขึ้นลงได้ ชาวอินเดียนแดงเรียกต้นยางว่า “คาอูท์ชูก” (Caoutchouc) แปลว่า “ต้นไม้ที่ร้องไห้” เพราะเมื่อต้นยางถูกของมีคมจะมีน้ำยางหยดไหลคล้ายหยดน้ำตา ชาวอินเดียนแดงนำยางมาทำของใช้ต่าง ๆ

คณะนักสำรวจจากยุโรปได้นำยาง จากเมืองพารา (PARA) ซึ่งเป็นเมืองท่าแถบลุ่มน้ำอะเมซอนอเมริกาใต้ และเมื่อถึงยุโรปแล้วได้พบโดยบังเอิญว่า ถ้านำยางมาถูรอยดินสอจะลบรอยดินสอได้ (Rubber) ชื่อ ยางพารา (PARA RUBBER) จึงเป็นชื่อที่ติดปากคนทั่วไปตั้งแต่นั้นมา

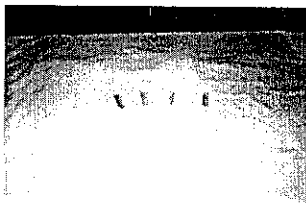
การค้นคว้าพัฒนายางทางอุตสาหกรรมในยุโรปขยายตัวอย่างรวดเร็ว แต่ที่สำคัญแล้วใช้เป็นปริมาณมากที่สุด คือ ใช้ในอุตสาหกรรมทำยางรถยนต์และใช้เทคโนโลยีสูงสุด ได้แก่ การทำล้อเครื่องบิน นอกจากนี้ยังใช้ทำเฟอร์นิเจอร์ พวงโซฟา ที่นอนฟองน้ำ ทำให้เราได้นั่งได้นอนที่นุ่ม ๆ แสนสบาย ยางพาราจึงเป็นต้นไม้ที่สวรรค์ประทานมาเพื่อความผาสุกของมวลมนุษยชาติ

ยางพาราเข้าสู่ไทยประมาณปี พ.ศ. 2442 **พระยารัษฎานุประดิษฐ์** ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองตรัง ได้นำยางพาราจากมาเลเซียเข้ามาปลูกที่อำเภอกันตัง จังหวัดตรังเป็นแห่งแรก และต้นยางต้นดังกล่าวปัจจุบันก็ยังอยู่

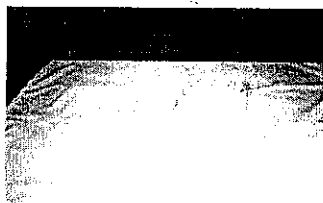
ต้นยางจัดเป็นไม้เนื้ออ่อนลำต้นประกอบด้วย ไม้เนื้อแข็ง เนื้อไม้ เยื่อเจริญ เปลือกอ่อน ท่อน้ำยาง เปลือกแข็ง เยื่อเปลือก เปลือกแห้ง ส่วนที่ให้น้ำยางของต้น คือ ท่อน้ำยาง อยู่ตรงบริเวณด้านในสุดของเปลือกแข็งต่อกับเปลือกอ่อน ท่อน้ำยางมีลักษณะวนจากล่างขึ้นบนโดยเวียนขึ้นทางขวา ไม่ใช่เป็นเส้นตรงดัง **การกรีดยางจึงต้องเปิดแผลจากด้านซ้ายลงมาทางขวา** เพราะจะทำให้ตัดท่อน้ำยางได้มากกว่า ลำต้นของต้นยางเมื่อไม่ได้ใช้เพื่อการกรีดยางแล้ว ยังสามารถนำไปทำเชือกกระดาดได้ ใช้ทำเสาเรือนขนาดเล็กหรือเสาเข็มได้ ใช้ทำเฟอร์นิเจอร์และทำฟืนได้ ในปัจจุบันต้นยางที่หมดอายุแล้วจะมีราคาประมาณ 4,000 บาทต่อไร่

ยางพาราในชุมชนบ้านท่าเสา ชุมชนบ้านท่าเสาเริ่มมีการปลูกยางพารากันเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2515 ปัจจุบันชาวสวนนิยมปลูกยางพันธุ์ **PB 235** เนื่องจากเจริญเติบโตเร็ว ด้านทางโรคได้ดี และให้น้ำยางดี

อุปกรณ์ที่ใช้ในการกรีดยาง

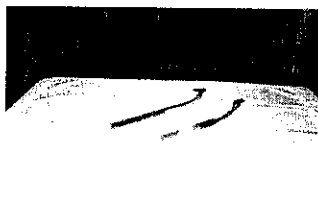
รางร่อนน้ำยาง

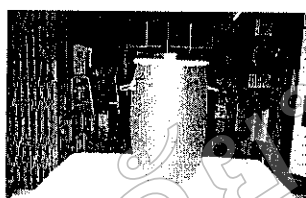
หลอดพยางค์ด้วย

ถ้วยน้ำยาง

มีดกรีดยาง

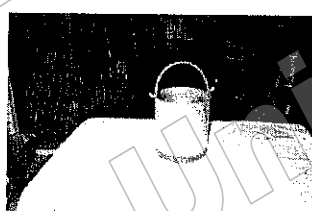
ถังใส่น้ำยาง

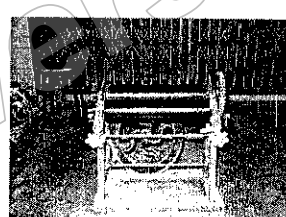
หัวไฟ-แบตเตอรี่

ตะก

กระป๋องใส่น้ำยาง

เครื่องรีดยางแผ่น

ลักษณะการแต่งกายของผู้กรีดยาง

วิธีการกรีดยางกรีดยาง

การกรีดยาง ต้องยึดหลักที่ว่าเมื่อกรีดแล้วจะต้องได้น้ำยางมากที่สุด เปลือกเสียหายน้อยที่สุด กรีดแล้วต้องประหยัดค่าใช้จ่ายมากที่สุด

ขนาดของต้นยาง ต้นยางที่พร้อมเปิดกรีดได้ ต้องมีเส้นรอบต้นไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร วัดที่ความสูงจากพื้นดิน 150 เซนติเมตร เปิดกรีดครั้งแรกควรเปิดกรีดในช่วงต้นฤดูหนาว ยางจะไม่เป็นโรค

เวลาที่เหมาะสม ในการกรีดยางควรเริ่มกรีดตั้งแต่เริ่มเช้าประมาณ 06.00 – 08.00 น. เพราะจะทำให้ปฏิบัติงานให้สะดวกเนื่องจากมองเห็นกว่ากลางคืนและผลผลิตที่ได้ใกล้เคียงกับการกรีดในตอนกลางวัน

วิธีการกรีดยาง ควรกรีดยางโดยใช้วิธีกระตุกข้อมือหรือการชอยพร้อมกับข่อยตัวและสลับเท้าไปตามรอยกรีดของต้นยาง อย่ากรีดโดยวิธีใช้ท่อนแขนล่างหรือกระชากเป็นอันขาด การกรีดโดยวิธีกระตุกข้อมือจะทำให้กรีดได้เร็ว ควบคุมการกรีดง่าย กรีดเปลือกได้บางแม้จะกรีดบาดเนื้อไม้ก็จะบาดเป็นแผลเล็ก ๆ เท่านั้น

ในระยะ 2 – 3 ปีแรกของการกรีดต้นยางยังอยู่ในระยะการเจริญเติบโต การกรีดยางมากเกินไปจะทำให้ต้นยางชะงักการเจริญเติบโต ดังนั้นควรกรีดยางวันเว้นวัน โดยหยุดกรีดในช่วงผลัดใบ และไม่มีการกรีดชดเชยเพื่อทดแทนวันที่ฝนตก จนกระทั่งปีที่ 4 ของการกรีดเป็นต้นไปจึงสามารถกรีดชดเชยได้

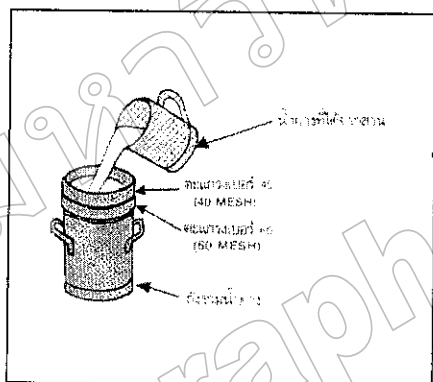
ข้อควรปฏิบัติในการกรีดยาง

1. ควรกรีดยางตอนเช้าหลังจากมีแสงสว่างแล้ว
2. กรีดยางเฉพาะต้นที่ได้ขนาดแล้ว
3. รอยกรีดจะต้องเริ่มจากซ้ายบนลงมาขวาล่าง เอียงประมาณ 30 องศา
4. อย่ากรีดเปลือกหนาเพราะจะทำให้เปลือกงอกใหม่เสียหาย
5. อย่ากรีดเปลือกหนาภายใน 1 เดือน
6. ไม่ควรกรีดให้เปลือกเปลือกเกิน 2.5 เซนติเมตร
7. หยุดกรีดเมื่อยางผลัดใบหรือเป็นโรคหน้ายางซึ่งเกิดจากเชื้อราหรือแผลการกรีดที่ลึกเกินไป
8. มีดกรีดยางต้องคมอยู่เสมอ
9. การเปิดกรีดยางหน้าที่สองและหน้าต่อไปให้เปิดกรีดที่ระดับความสูงจากพื้นดิน 150 เซนติเมตร

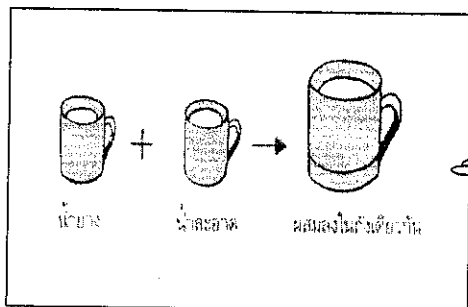
ลักษณะของพันธุ์ยางที่ดี

1. ให้น้ำยางมาก
2. ต้านทานโรค
3. ต้านทานลม
4. เจริญเติบโตและสม่ำเสมอ
5. เป็นโรคเปลือกแห้งน้อย
6. เปลือกที่กริดแล้งออกเร็ว และหนาใกล้เคียงกับเปลือกเดิม
7. หากใช้สารเคมีเร่งน้ำยางจะช่วยจะได้ผลผลิตเพิ่มขึ้นมาก

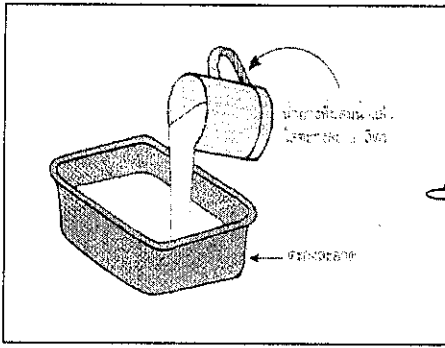
ขั้นตอนการการทำยางแผ่น

1. นำน้ำยางที่ได้จากสวน มากรองให้สะอาดด้วยตะแกรง

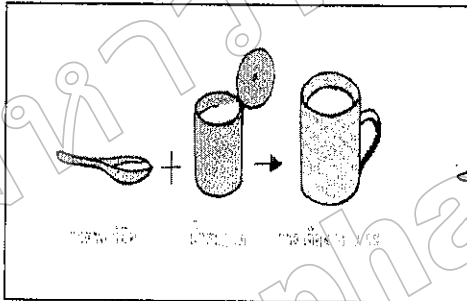

2. เติมน้ำสะอาดผสมน้ำยางที่กรองแล้วอีก 1 เท่าตัว คนให้เข้ากัน

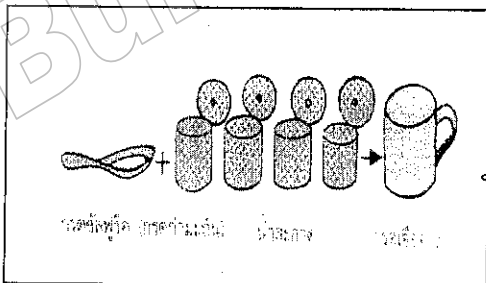

3. นำยางที่ผสมน้ำแล้วตวงใส่ตะกราด
ละ 5 ลิตร

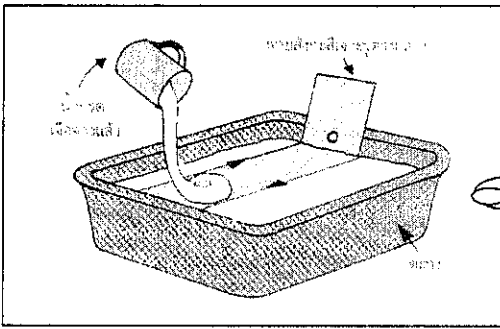
4. ผสมน้ำกรดให้เจือจาง โดยเทกรด
ลงในน้ำในอัตราส่วน ดังนี้

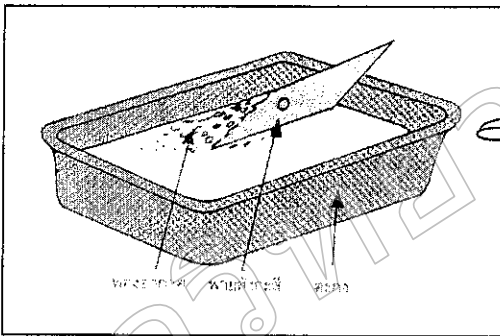
4.1 เทกรดฟอร์มิก 1 ช้อนโต๊ะลงใน
น้ำสะอาด 1 กระป๋องนม หรือ

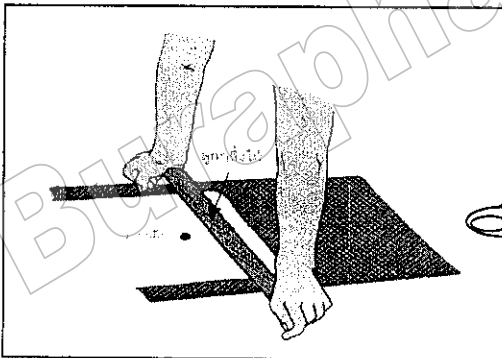
4.2 เทกรดซัลฟูริก 1 ช้อนโต๊ะลงใน
น้ำสะอาด 4 กระป๋องนม หรือ

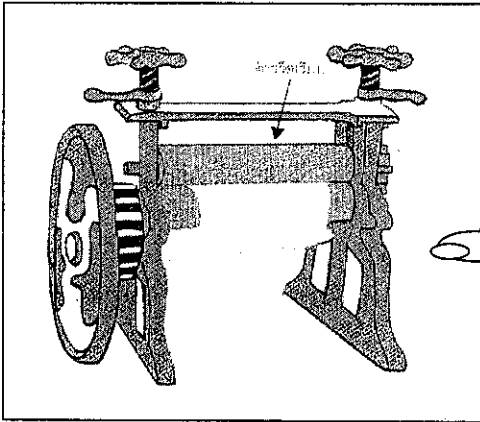
5. ค่อยๆ เทกรดที่ผสมแล้ว
1 กระป๋องต่อ 1 ตะกั่ว แล้วใช้ใบ
พวยเจาะรู คนให้กรดกระจายตัว

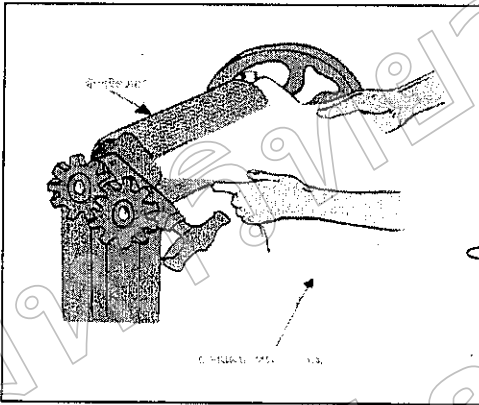
6. ตักฟองทิ้ง สามารถนำมา
ทำขี้ยางได้ จากนั้นทิ้งให้ยางแข็งตัว

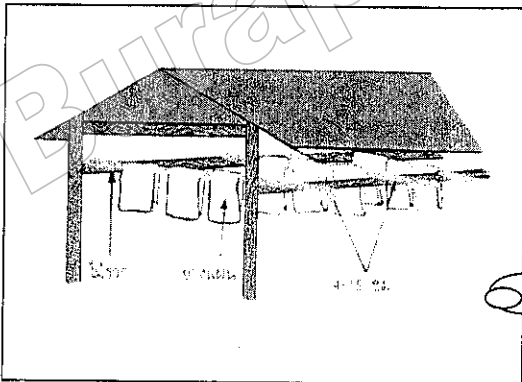
7. ฉ้ายยางในตะกั่วแล้วเทยางลงบน
โต๊ะที่สะอาด ใช้ลูกกลิ้งนวดยางให้
เป็นแผ่นพอที่จะเข้าจักรรีดได้

8. นำยางที่นวดแล้วเข้ารีด
ด้วยจักรรีดเรียบ 2-3 ครั้ง จนได้ยาง
แผ่นหนา ประมาณ 3 มม.

9. นำยางที่รีดเรียบแล้วเข้ารีดด้วย
จักรรีดคอกอีก 1 ครั้ง

10. นำยางที่รีดแล้วแขวน
อ่างน้ำเพื่อล้างกรดออกให้หมด แล้ว
ผึ่งในร่มที่ลมผ่านสะดวก ผึ่งจน
ราวไม้ไผ่ที่สะอาด

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับภาษาท่าของนาฏศิลป์ไทย

ภาษาท่า เป็นการสื่อสารความหมายด้วยท่าทาง เป็นภาษาถ่ายทอดด้วยความหมายแทนการใช้คำพูด หรือลักษณะท่าทางบุคลิกและอารมณ์ความรู้สึก

นอกจากภาษาพูดและภาษาเขียนที่ใช้อยู่เสมอแล้ว การสื่อสารความหมายและความรู้สึกในชีวิตประจำวัน ยังใช้ภาษาท่าทางอีกด้วย ดังนั้นกิริยาท่าทางจึงนับเป็นภาษาส่วนหนึ่ง เช่นเดียวกับถ้อยคำที่เปล่งเสียงเป็นคำพูดออกมาทางปาก

ภาษานาฏศิลป์ คือการร่ายรำที่มนุษย์ได้ปรุงแต่งจากลีลาธรรมชาติให้สวยงามโดยมีดนตรีเป็นองค์ประกอบเรียกว่าภาษา นาฏศิลป์จึงเป็นศิลปะของการเอียงกรายร่ายรำ ที่มนุษย์ได้ประดิษฐ์ขึ้นจากการเดินของตัวละคร ซึ่งเป็นกิริยาที่เป็นปกติวิสัยของมนุษย์ แต่ปรุงแต่งให้สวยงามการสื่อความหมายแทนคำพูด อารมณ์ความรู้สึก จะแสดงออกเป็นท่าทางนาฏศิลป์ได้ทั้งสิ้น และการประกอบกับการขับร้องและบรรเลงดนตรีแล้ว การเอียงกรายของตัวละครก็จะมีศิลปะงดงามตามหลักนาฏศิลป์ยิ่งขึ้น

การฝึกท่าทางนาฏศิลป์ เป็นการฝึกแสดงภาษาท่าทางนาฏศิลป์ เช่นเดียวกับการพูด การแสดงกิริยาอาการ โดยใช้อวัยวะส่วนอื่นแสดงแทนการเปล่งวาจา เช่น ถิ่นจะไป เขาจะมาก็จะสามารถรู้ภาษาและความหมาย อวัยวะส่วนอื่นเช่น ลำตัว มือ แขน เท้า ขา ไหล่ ลำคอ ใบหน้า และศรีษะก็เป็นเครื่องแสดงกิริยาท่าทางออกเป็นภาษาได้ นอกจากนั้นภาษาท่ายังแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้ เช่น ความเศร้า การร้องไห้ ดีใจ โกรธ ก็จะสามารถแสดงด้วยลีลาท่าทางออกมาในลักษณะภาษาท่าได้ การแสดงบุคลิกของตัวละคร เช่นท่าทางองอาจผึ่งผาย ท่าทางหลุกหลิก กรุ่มกริม ขี้กลัวขี้อาย หรือลักษณะเฉพาะบางชาติบางภาษา เช่น ชาวจีน ชาวขว พม่า มอญ ลาว เขมร ก็จะมีบุคลิกที่แสดงออกเป็นลักษณะเฉพาะซึ่งเรียกว่า ภาษาท่าทั้งสิ้น

รวมความว่า ท่ารำต่าง ๆ ของนาฏศิลป์ไทยมาจากอากัปกิริยาของสามัญชน แต่การเกิดท่ารำขึ้นนั้น น่าจะมาจากการปรับและกำหนดจังหวะให้พร้อมเพรียง แล้วบัญญัติจัดระเบียบเรียบเรียงทำให้ดำเนินไปโดยลำดับ ทำนาฏศิลป์ในบางท่า แม้จะดูห่างไกลไปจากกิริยาท่าทางและสิ่งธรรมชาติจริง ๆ ไปบ้าง ก็เพราะการประดิษฐ์ท่ารำมิได้นำมาตรง ๆ หากแต่ได้เลียนแบบมาแล้ว ประดิษฐ์ดัดแปลงให้เป็นศิลปะที่งดงามขึ้น และแยกลักษณะของท่าทาง ให้เป็นไปตามลักษณะของตัวละคร เช่น พระ (ชาย) นาง (หญิง) ยักษ์และลิง

องค์ประกอบของทำนฏศิลป์ไทยพื้นฐาน

นาฏศิลป์ไทยในระดับประถมศึกษา เป็นการฝึกให้มีความเข้าใจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ไทยและได้แสดงออกด้วยท่าทาง ให้เกิดความหมายและแสดงออกด้วยความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินใจ โดยให้สอดคล้องกับบุคลิกภาวะของเด็ก ในระดับประถมศึกษา

ลักษณะการเคลื่อนไหวแบบนาฏศิลป์ไทย โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้ คือ

1. ลักษณะการท่าทางเลียนแบบ เช่น การเลียนแบบจากธรรมชาติและสัตว์ การเลียนแบบบุคลิกภาพของตัวละคร เช่น เจ้าเงาะในละครเรื่องสังข์ทอง กษัตริย์ต่างเมือง หรือชาวต่างชาติต่างๆ

2. ลักษณะการประดิษฐ์ ทำให้เป็นแบบแผนของท่าทางที่สวยงาม และเป็นที่ยอมรับของประชาชน เช่น ลักษณะการรำร่าเบื้องต้น (นาฏยศัพท์) ลักษณะการประดิษฐ์ท่าที่สวยงามแต่ไม่ได้สื่อความหมาย

3. ลักษณะการใช้ท่าทางตามแบบแผนที่ประดิษฐ์ขึ้น และสามารถสื่อความหมาย

การเคลื่อนไหวทางนาฏศิลป์ด้วยการเลียนแบบ

การแสดงท่าเลียนแบบทางนาฏศิลป์ เป็นการแสดงออกเพื่อบอกความหมายด้วยภาษาท่าทาง เพื่อสร้างความเข้าใจ เช่น การเลียนแบบสัตว์ต่างๆ เช่น ทานกบดิน ทาม้ากระโดด ท่าปลาว่ายน้ำ หรือการเลียนแบบลักษณะตัวละครที่เรียกว่าภาษาท่าทาง

ลักษณะการรำเบื้องต้น (นาฏยศัพท์)

นาฏยศัพท์ คือ คำที่ใช้ในวงการนาฏศิลป์ไทย สามารถสื่อความหมายกันได้ทุกฝ่ายในการแสดง เช่น จีบ กราย ประ ออกฉาก ลอยสูง สามเส้า ทรงตัว หย่อง ตะลิกตั้ง ก้นวง ฉายศร ฉายพระขรรค์ เป็นต้น นาฏยศัพท์ในวงการนาฏศิลป์ไทยมีมากและบางคำก็รู้กันเฉพาะตัวละครพวกเดียวกันเท่านั้น เช่นในพวกมนุษย์ (พระ นาง) ยักษ์ และลิง การเรียนรู้นาฏยศัพท์ ต้องอาศัยการเรียนรู้โดยการปฏิบัติประกอบด้วย จึงได้ผลดีที่สุด ในหลักสูตรประถมศึกษา มีให้ฝึกปฏิบัติเรียกว่า ลักษณะการรำเบื้องต้น ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงทำนฏศิลป์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับศึกษาดังต่อไปนี้

1. การใช้มือและแขน

1.1 จีบ เป็นอาการของมือโดยการใช้นิ้วหัวแม่มือบรรจบกันที่ข้อหนึ่งของนิ้วชี้ ส่วนนิ้วที่เหลือทั้งสามเหยียดตรง และกรีดออกไปเป็นเหมือนรูปพัด การจีบมีหลักว่า ต้องหักข้อมือเข้าหาฝ่าแขนเสมอ โดยหลักการใหญ่ๆ จีบมี 2 อย่าง คือ จีบหงายและจีบคว่ำ นอกจากนี้การเรียกชื่อ

ก็จะเรียกตามลักษณะและตำแหน่งที่นำจับไปใช้ เช่น จับปรกข้าง จับปรกหน้า จับหลัง จับหล่อ แก้ว และจับมือกวาง เป็นต้น

1.2 ตั้งวง คือ อาการยกแขนให้ได้ส่วนโค้งสูง และมือตั้งแบทั้งสี่นิ้ว นิ้วหัวแม่มือ งอเข้าหาฝ่ามือเล็กน้อย หักข้อมือเข้าหาลำแขนเสมอ วงต่าง ๆ จะเรียกตามตำแหน่งที่นำไปใช้ เช่น วงบน วงกลาง และวงล่าง เป็นต้น

1.3 ปาดมือ เป็นการเคลื่อนลำแขนเข้าออก และงออยู่ตลอดเวลา โดยใช้มือที่ตั้งวง ล่างอยู่แล้ว พลิกตะแคงหงายเล็กน้อย แล้วคว่ำกดลงขนานกับพื้น ร่อนฝ่ามือไปข้าง ๆ ทางนิ้วก้อย แล้วกลับมาตั้งดังเดิม ในการปาดมือ ต้องใช้ไปพร้อมกับการทำจังหวะไหลและเท้า

1.4 เดินมือ คือการเคลื่อนแขนและมือ ในบางลักษณะใช้เป็นการเชื่อมท่าหนึ่งไปยังอีกท่าหนึ่ง และในบางครั้งก็ใช้เปลี่ยนมือผลัดกันเคลื่อนขึ้นหน้าทีละครั้ง เช่น มือทั้งสองจับ มือ กวางเอามือขวาขึ้นหน้า แล้วชักมือขวาลอยลงมา เปลี่ยนเป็นเอามือซ้ายขึ้นหน้าไปข้าง แล้วชักมือ ซ้ายลอยลงมา สับเปลี่ยนกันไปซ้ำ ๆ พร้อมกับการก้าวเท้า

1.5 ลักษณะการใช้นิ้ว มักใช้นิ้วชี้เหยียดตั้ง นิ้วที่เหลืออีก 4 นิ้ว กำหลวม ๆ

1.6 ลักษณะการกำมือ ใช้ในบางโอกาส เช่น ท่าเดินม้า หรือท่าแสดงความหมาย เด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น

2. การใช้ไหล่และลำตัว เป็นการเคลื่อนไหวส่วนของลำตัวในหลายลักษณะ เพื่อให้ สอดคล้องกันกับท่ารำ เช่น การเอียงตัวและไหล่ การหมุนไหล่ การใช้ตัว ฯลฯ

3. การใช้เข่าและเท้า เป็นการใช้เข่าและเท้า เคลื่อนไหวในลักษณะการร่ายรำตามแบบที่ กำหนดในส่วนนี้มักใช้สัมพันธ์กัน การใช้เข่า เช่น ยืด-ยุบเข่า ห่มเข่า ส่วนการใช้เท้า เช่น การยกเท้า การกระดก การจรด กระทุ้ง ถัด สะดุด และวางส้น เป็นต้น

การใช้เข่า เป็นการใช้เพื่อประกอบการรำให้มีจังหวะ และลีลาในการเคลื่อนไหวตัวที่นำ มาใช้มากในระดับประถมศึกษา ก็คือ การยืด-ยุบเข่า การย่อเข่า และการห่มเข่า

การยืด-ยุบเข่า ใช้มากในขณะก้าวเท้าเดิน ซึ่งจะยืด-ยุบเข่า เพียงเบา ๆ ถ้ายืด-ยุบ เข่า ขณะยืนก็จะทำให้น้ำหนักที่เข่ามากกว่า

การย่อเข่า มักใช้ขณะก้าวเท้าลงมา หรือการยืนรวมเท้า

การห่มเข่า จะใช้ในกรณีที่ยืนยกเท้าอยู่ เมื่อจะก้าวลงก็ต้องห่มเข่าลงก่อนแล้วจึงก้าวลง

ภาษาท่า

การใช้ภาษาท่า เป็นการแสดงกิริยาอาการและความรู้สึกออกมาเป็นท่าทางเพื่อสื่อ ความหมายแทนคำพูด โดยสร้างและประดิษฐ์ขึ้นจากท่าทางธรรมชาติ การใช้ภาษาท่านี้ใน วงการแสดงนาฏศิลป์ไทย เรียกว่า “การใช้บท” หรือ “การตีบท” การแสดงท่าทางนี้

จะประดิษฐ์และกำหนดเป็นแบบแผนไว้เป็นแบบฉบับที่สวยงามด้วยความประณีต โดยใช้ลักษณะการร่ายรำเบื้องต้นมาผสมผสานจนเกิดเป็นความหมาย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากในการแสดงละครและโขน สำหรับระดับประถมศึกษามุ่งนำมาให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสนใจการแสดงนาฏศิลป์ไทย และสามารถแสดงออกด้วยท่าทางที่ปราณีตสวยงาม แทนภาษาพูดและอารมณ์ความรู้สึก และเน้นให้นักเรียนเข้าใจในเบื้องต้นว่า ภาษาท่าที่ประดิษฐ์นั้นมาจากท่าทางตามธรรมชาติหรือจินตนาการมาจากธรรมชาติ

กิริยาท่าทางต่าง ๆ ที่แสดงออกมาเป็นภาษาดังกล่าว อาจจำแนกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ท่าซึ่งใช้แทนคำพูด เช่น รับ ปฏิเสธ ตั้ง เรียก เหล่านี้ เป็นต้น
2. ท่าซึ่งเป็นอิริยาบถและกิริยาอาการ เช่น ยืน เดิน นั่ง นอน เคารพ และการกระทำอื่น ๆ
3. ท่าซึ่งแสดงถึงอารมณ์ภายใน ของคนเรามีอยู่อย่างไร เช่น รัก โกรธ ดีใจ เสียใจ โศกเศร้า ร่าเริง เป็นต้น

แต่ลักษณะของท่าที่แสดงแยกออกให้เป็น 3 ประเภทดังกล่าวนี้ ก็มีเหลือมล้ำคาบเกี่ยวกันอยู่จะแยกให้เด็ดขาดลงไปทีเดียวหาได้ไม่ นอกจากนี้ยังมีท่าราบางท่าที่ได้นำลักษณะการรำเบื้องต้นมาผสมผสานให้เกิดความหมายได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น ท่าสอดสร้อยมาลา หมายถึง การร้อยดอกไม้ ท่าที่ประดิษฐ์จึงมีลักษณะคล้ายการถือเข็มร้อยดอกไม้ ท่าบัวชูฝัก ลักษณะของการยกมือข้างใดข้างหนึ่งระดับศีรษะแบฝ่ามือหงาย ซึ่งคล้ายกับการชูของฝักบัว มืออีกข้างจะตั้งวงล่างไว้ที่ชายพก ในอีกความหมายหนึ่งอาจสื่อความหมายว่า คำจูน ความยั่งยืน เพราะมือที่แบยกขึ้นมีอาการเหมือนการคำยั่นก็ได้

ภาพลักษณะภาษาท่าของนาฏศิลป์ไทย

ทำตัวฉัน

ทำคิดถึง

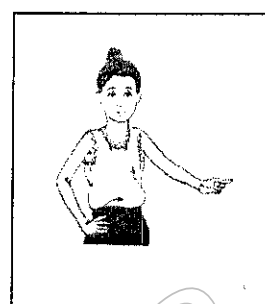
ท่าช่วยเหลือให้

ท่าปฐิเศธ

ท่ารัก

ท่าเธอ

ท่าโกรธ

ท่าร้องไห้/เสียใจ

ท่าเศร้า/ทุกข์ใจ

ท่าเดิน

ท่าอาย

ท่านกบิน

ท่าม้า

ท่าปลา

ท่ากวาง

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

การแสดงพื้นเมืองของแต่ละภาค

การแสดงพื้นเมือง หมายถึง การละเล่นที่มีการแสดง การร่ายรำ มีเพลงหรือดนตรีประกอบ ที่ได้วางแบบแผน และนิยมเล่น หรือถ่ายทอดสืบต่อกันมาจนแพร่หลาย การแสดงพื้นเมืองอาจเกิดจากการบูชา บวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ขอสั่งที่ตนนับถือประทานสิ่งที่ตนปรารถนา หรือขจัดปัดเป่าสิ่งที่ไม่ปรารถนา นอกจากนี้ ก็เป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงรื่นเริง

การแสดงพื้นเมืองภาคเหนือ

ในภาคเหนือ ภูมิประเทศเป็นป่าเขา ดันน้ำลำธารอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ การทำมาหากินสะดวกสบาย ชาวเหนือจึงมีนิสัยอ่อนโยน ยิ้มแย้มแจ่มใส มีน้ำใจไมตรี การแสดงพื้นเมืองจึงมีลีลาอ่อนช้อย งดงามอ่อนหวาน การแสดงพื้นเมืองภาคเหนือเรียกกันว่า **ฟ้อน** มีผู้แสดงเป็นชุดเป็นหมู่ ร่ายรำและแต่งกายเหมือนกัน มีการแปรแถวแปรขบวน เครื่องแต่งกายมีลักษณะแบบพื้นเมืองของท้องถิ่นนั้นๆ การแสดงได้แก่ ฟ้อนเทียน ฟ้อนเล็บ ฟ้อนลาวแพน ฟ้อนรัก ฟ้อนเงี้ยว ฟ้อนลาวดวงเดือน ฟ้อนดวงดอกไม้ ฯลฯ

เครื่องดนตรีของท้องถิ่น ได้แก่ ปี่แน กลองตะโล้ดโป๊ด ฉาบใหญ่ ฉิ่ง โหม่ง และฆ้องหุ่ย

ลักษณะการแต่งกายของภาคเหนือ

การแสดงพื้นเมืองภาคกลาง

ภาคกลางมีภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม มีแม่น้ำหลายสาย เหมาะแก่ การกสิกรรม ทำนา ทำสวน ประชาชนอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ จึงมีการเล่นรื่นเริงในโอกาสต่างๆ ทั้งตามฤดูกาล ตามเทศกาล และตามโอกาสที่มีงานรื่นเริง ภาคกลางเป็นที่รวมของศิลปวัฒนธรรม การแสดงจึงมีการถ่ายทอดสืบต่อกัน และพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ได้แก่ รำวง รำเหย่อย เดินกำรำเคียว ฯลฯ

เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ได้แก่ วงปี่พาทย์

ลักษณะการแต่งกายของภาคกลาง

การแสดงพื้นเมืองภาคอีสาน

ภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มค่อนข้างแห้งแล้ง เพราะพื้นดินไม่เก็บน้ำ ฤดูแล้งจะกันดาร ฤดูฝนน้ำจะท่วม แต่ชาวอีสานก็มีอาชีพทำไร่ ทำนา และเป็นสนุกจึงหาความบันเทิงได้ ทุกโอกาส การแสดงของภาคอีสานมักเกิดจากกิจวัตรประจำวัน หรือประจำฤดูกาล เช่น แห่นางแมว แข่งบั้งไฟ แข่งสวิง แข่งกระต๊อ รำลาวกระทบไม้ ลักษณะการแสดงจะมีลีลาเฉพาะของอีสาน คือ ลีลาจังหวะในการก้าวเท้า มีลักษณะคล้ายเต้น แต่นุ่มนวล มักเดินด้วยปลายเท้า และยกเท้าไปข้างหลังสูงซึ่งเป็นลักษณะของแข้ง

เครื่องดนตรีพื้นเมือง ได้แก่ กลองยาว กรับ ฉาบ โหม่ง แคน โปงลาง

ลักษณะการแต่งกายของภาคอีสาน

การแสดงพื้นเมืองภาคใต้

ภาคใต้เป็นดินแดนที่ติดทะเลทั้งฝั่งตะวันตกและตะวันออก ทางใต้ติดกับมลายู ทำให้รับวัฒนธรรมของมลายูมาบ้าง มีขนบประเพณีวัฒนธรรมและบุคลิกบางอย่างคล้ายคลึงกัน คือพูดเร็ว อุปนิสัยว่องไว ตัดสินใจรวดเร็วเด็ดขาด ตลอดจนการแต่งกายเพลงดนตรีที่คล้ายคลึงกันมาก การแสดงพื้นเมืองภาคใต้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. มหรสพ คือการแสดงเป็นเรื่อง เช่น หนังตะลุง มีตัวหนังมีคนเชิด มีการร้องและเจรจา นอกจากนั้น มีลิเกป่า หรือลิเกแขกแดง หรือลิเกบก อีกการแสดงคือโนรา ถิ่นเล่นเป็นเรื่องก็ถือเป็นมหรสพ แต่ถ้ารำเป็นชุดก็ถือเป็นการแสดงเบ็ดเตล็ด
2. การแสดงเบ็ดเตล็ด คือ การร่ายรำเป็นชุด เช่น ร้องเงิ้ง ชัมเป้ง ดาริกีโปส ระบำร่อนแร่ กริดยาง

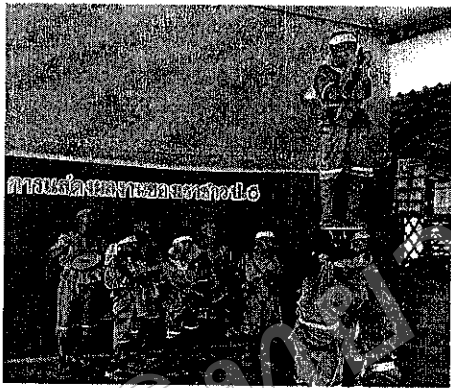
ดนตรีของทางภาคใต้ ได้แก่ กลองแขก รำมะนา ปี่ ทับ โหม่ง ฉิ่ง ซอ

ลักษณะการแต่งกายของภาคใต้

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

รำบ่ำกรดยำง

ดอย

นางสาววัชรินทร์ ดำรงค์สกุลชัย

ระบํากริद्यาง ได้พัฒนาขึ้นตามหลักสูตรบูรณาการสาระคนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบํากริद्यาง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้พัฒนาขึ้นโดยคำนึงถึงหลักการสำคัญ ดังนี้

1. เป็นการศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของดนตรีและนาฏศิลป์ไทย อันเป็นมรดกทางภูมิปัญญาของคนในชาติ
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ต่อไปในชีวิตประจำวัน
4. เป็นการนำทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้
5. เป็นการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

จุดมุ่งหมาย

การจัดการศึกษาตามหลักสูตรนี้ มุ่งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพการกริद्यางตลอดจนภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่นและนาฏศิลป์พื้นเมือง
2. มีทักษะในการแสดงออกทางดนตรีและนาฏศิลป์โดยอาศัยประสบการณ์ การฝึกฝน และการสังเกต
3. มีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านดนตรีและนาฏศิลป์
4. มีความภูมิใจและรักในท้องถิ่นของตน ตลอดจนสืบสานมรดกทางวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ระบํากริद्यาง ได้นำเอาการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่นของบ้านท่าเสา นั่นคือ อาชีพทำสวนยางพารา มาประดิษฐ์เป็นท่ารำ โดยนำเอาขั้นตอนตั้งแต่การกริद्यาง การเก็บน้ำยาง การผสม หรือการกวนน้ำยาง การนวดยาง การรีดยาง จนกระทั่งสำเร็จเป็นยางแผ่นที่นำไปตาก ประกอบกับการติกลองยาวซึ่งเป็นดนตรีในท้องถิ่นบ้านท่าเสา ที่มีการเล่นสืบทอดกันมาช้านาน นับว่าเป็นการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ตลอดจนเป็นการอนุรักษ์ และสืบทอดเอกลักษณ์ทางภูมิปัญญาไทยให้คงอยู่สืบไป

ลักษณะการแต่งกายของผู้แสดงระบำกริดยาง

ชาย สวมเสื้อลายดอก นุ่งกางเกงม่อฮ่อม มีผ้าขาวม้าคาดเอว ผ้าโพกศีรษะและคาดหัว
ไฟพร้อมเหน็บแบตเตอรี่ที่เอว มือถือมิดกริดยาง

หญิง สวมเสื้อแขนกระบอก นุ่งผ้าโจงกระเบนลายหรือเรียบก็ได้ มีผ้าคาดเอว มือถือ
กระป๋องน้ำยาง

เครื่องดนตรี

ใช้วงกลองยาวตีประกอบการแสดง ซึ่งประกอบด้วย กลองยาว 5-7 ใบ ฉิ่ง ฉาบเล็ก
หรือฉาบล่อ ฉาบใหญ่ กรับ โหม่ง

การแสดงเริ่มด้วยที่ผู้ตีกลองออกมาขึ้นทำความเคารพ ด้วยการโค้ง 4 ทิศ โดยใช้หม่องตีกำกับทิศละ 1 ครั้ง จากนั้นโห...ฮิ้ว 3 ครั้ง หม่องจะตีนำและตามด้วยกลอง ฉิ่ง ฉาบ กรับ อาจมีการแสดงความสามารถ เช่น การคาบกลอง การต่อตัว การยืนบนกลอง ฯลฯ จากนั้นผู้รำก็จะออกมาแสดง พอจบการแสดง ก็ให้โค้งให้ผู้ชมอีก 1 ครั้ง

ทำรำระบำกริดยาง

ท่าที่ 1 ท่าออก

ชาย มือขวาถือมิดกริดยางในท่าแบก มือซ้ายไพล่หลัง กระทั่งเท้าซ้ายก่อนในจังหวะที่ 1 แล้วย่อตัวในลักษณะ 1 2 3 กระทั่ง 4 โดยใช้เท้าที่กระทั่งย่อต่อไป เมื่อกระทั่งเท้าใดให้เอียงศีรษะข้างนั้น เดินออกมาเป็นแถวเฉียงจากมุมซ้ายของเวทีปฏิบัติ 12 จังหวะ

หญิง ยังไม่ออก

จังหวะลูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

ท่าที่ 2 ท่ากริด

ชาย มือทั้งสองกำด้ามมิดกริดยางอยู่ระดับหน้า เท้าซ้ายก้าวหน้าเอียงซ้าย กระตุกมือลงมา 3 จังหวะพร้อมกับขยับเท้าตัวตามจังหวะ และก้าวเท้าขวา เอียงขวา กระตุกมือเช่นเดิม ขณะก้าวเท้าจะค่อยๆ หมุนตัวมาข้างหน้าตรง แต่ยังคงรูปแถวเฉียงเช่นเดิม ปฏิบัติ 10 จังหวะ

หญิง ยังไม่ออก

จังหวะลูกกลอง เฟ็ง บ่อม บ่อม บ่อม

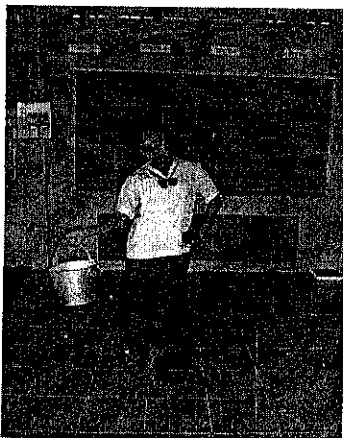
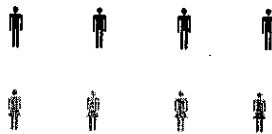

ท่าที่ 3 ทำออกหญิง

ชาย มือขวาแบกมีดกรีดขาง มือซ้ายไพล่หลัง เดิน 1 2 3 กระทั่ง 4 โดยใช้เท้าขวา กระทั่งก่อน แล้วเดินดอยหลังมาเป็นแถวหน้ากระดานอยู่ด้านหลังของผู้หญิง

หญิง มือขวาถือกระบองข้างลำตัว มือซ้ายเท้าเอว เดินลักษณะเดียวกับท่าออกของผู้ชาย กระทั่งเท้าใดให้เอียงข้างนั้น เดินออกมาเป็นแถวหน้ากระดานอยู่ข้างหน้าผู้ชาย ออกมา 12 จังหวะ พอจังหวะที่ 10 ค่อยๆ นั่งลงตั้งเข่าขวา จังหวะที่ 12 วางกระบองลงข้างหน้าตัวเอง

จังหวะลูกกลอง บ่อม เพ็ง บ่อม เพ็ง บ่อม เพ็ง บ่อม

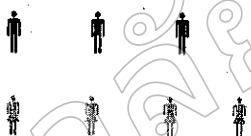

ท่าที่ 4 ท่าเก็บน้ำยาง

ชาย เท้าจะย่ำต่อเนื่องจากท่าเดิมอีก 3 จังหวะพร้อมทั้งค่อยๆ เก็บมิดเหนือใบไม้ที่เอวข้างขวา พอจังหวะที่ 4 หันทางซ้าย ย่ำเท้าขวา ซ้าย ขวาและยกซ้ายพร้อมกับตบมืออยู่ระดับหน้าและย่ำเท้าต่อหันมาทางด้านขวายกเท้าขวา พร้อมกับมือไพล่หลังทั้งสองข้าง ปฏิบัติสลับไปมาทั้งสองข้างจนถึง 10 จังหวะ

หญิง มือซ้ายแบหงายปลายนิ้วตอกอยู่ข้างหน้าระดับเอว มือขวาดึงมือแล้วปาดลงผ่านมือซ้ายพร้อมทั้งยึดอุบตัวตามจังหวะ 10 จังหวะ

จังหวะลูกกลอง เฟ็ง ปะ เฟ็ง เฟ็ง

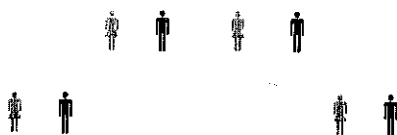

ท่าที่ 5 ทำน้ำยางไปเทใส่ตะก

ชาย มือทั้งสองเท้าเอว เดินย่ำเท้าเข้ามานั่งตั้งเข่าขวาตรงข้างซ้ายของผู้หญิง 2 จังหวะพร้อมกับยื่นมือทั้งสองออกไปจับกระป๋องน้ำยาง แล้วยืนขึ้นพร้อมกับผู้หญิง พอจังหวะที่ 3 ย่ำเท้าพร้อมกันทั้งชายและหญิงเพื่อจัดรูปแถว ชายและหญิงจะหันหน้าเข้าหากันมือจับข้างกระป๋องทั้งคู่ ปฏิบัติ 10 จังหวะ พอจังหวะที่ 10 จะเทกระป๋องน้ำยางลงมาข้างหน้าพร้อมกัน ผู้ชายใช้เท้าขวาวางหลัง

หญิง มือจับกระป๋องน้ำยางค่อยๆ ยืนขึ้นพร้อมกับผู้ชาย ย่ำเท้าในจังหวะที่ 3 และจัดรูปแถวเป็น ข้างหน้า 2 คู่ ข้างหลัง 2 คู่ พอจังหวะที่ 10 เทกระป๋องน้ำยางลงมาข้างหน้าพร้อมกัน ผู้หญิงใช้เท้าซ้ายวางหลัง

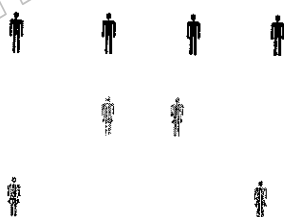
จังหวะลูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

ท่าที่ 6 ทำกวนน้ำยาง

ชาย มือจับกระป๋องน้ำยางแบกบนไหล่ขวา มือซ้ายเท้าเอว กระทั่งเท้าขวา เอียงขวาในจังหวะที่ 1 แล้วย่อถอยหลังขวา ซ้าย ขวา กระทั่งซ้าย เอียงซ้ายถอยหลังลงมาเป็นแถวหน้า กระดานอยู่ด้านหลังของผู้หญิง 10 จังหวะ พอจังหวะที่ 10 วางกระป๋องน้ำยางลงข้างหน้า

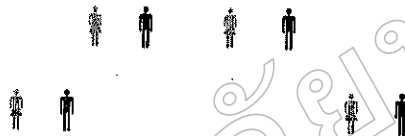
หญิง มือซ้ายเท้าเอว มือขวาดึงลำแขนเข้ามาจับบริเวณชายพก หรือบริเวณหัวเข็มขัดแต่ไม่คิดตัวในจังหวะที่ 1 เอียงซ้าย จากนั้นค่อยๆ เลื่อนแขนออกไปปลายจับเป็นดั่งวงข้างลำตัว เอียงขวาในจังหวะที่ 2 เท้ายังอยู่ท่าเดิม ค่อยๆ สะดุ้งตัวตามจังหวะทุกจังหวะย่อย ปฏิบัติ 10 จังหวะ จังหวะถูกกลอง เฟ็ง บ่อม บ่อม เฟ็ง เฟ็ง บ่อม บ่อม บ่อม

ท่าที่ 7 ทำเดินแปรแถว

ชาย มือทั้งสองเท้าเอว ยกเท้าขวา เอียงขวาในจังหวะที่ 1 แล้วย่อเท้าต่อ ขวา ช้าย ขวา ยกเท้าซ้าย เอียงซ้าย ปฏิบัติสลับกันไปพร้อมทั้งเดินเข้าไปหาคู่ของตนเองแล้วมาอยู่ทางซ้ายของผู้หญิง ปฏิบัติ 10 จังหวะ

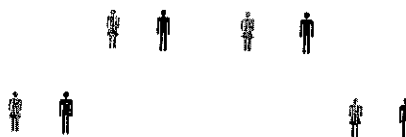
หญิง มือทั้งสองเท้าเอว แล้วปฏิบัติท่าเช่นเดียวกับผู้ชาย จนมาขึ้นเป็นคู่กัน 10 จังหวะ จังหวะลูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

ท่าที่ 8 ทำปลดปล่อยทิ้ง

ชายและหญิง ปฏิบัติเหมือนกัน คือ มือซ้ายยื่นไปข้างหน้าระดับเอวพร้อมทั้งจับศอก เอียงขวา มือขวาเท้าเอวอยู่อย่างเดิม เดินขึ้นหน้าโดยใช้เท้าซ้ายย่อก่อน ช้าย ขวา ช้าย กระทุ้งขวา ในจังหวะที่ 1 จากนั้นเดินถอยหลังใช้เท้าขวาเดินย่อลงก่อน ขวา ช้าย ขวา กระทุ้งซ้าย พร้อมกับค่อยๆ ลากมือที่จับกลับมาที่เอวแล้วหงายจับปล่อยแบลง เอียงซ้าย ในจังหวะที่ 2 ปฏิบัติเดินขึ้นลงสลับไปมา 20 จังหวะ

จังหวะลูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

ท่าที่ 9 ทำตบมือ (เพื่อรอนำมายางในตะกงแข็งตัว)

ชาย หันขวาเข้าหาผู้หญิง โดยย่อเท้าซ้าย ขวา ซ้าย และยกขวา มือทั้งสองตบมืออยู่ข้างลำตัวบริเวณข้างขา เอียงขวาขวาในจังหวะที่ 1 จากนั้นใช้เท้าขวาย่ำ ขวา ซ้าย ขวา และยกซ้าย ซึ่งจะสวนทางกับผู้หญิง พร้อมกับเลื่อนมือทั้งสองขึ้นมาตบที่ข้างซ้ายของศีรษะ เอียงซ้าย เดินสวนกับผู้หญิงไปมา 10 จังหวะ

หญิง ปฏิบัติท่าเช่นเดียวกับผู้ชาย เพียงแต่เดินสวนกันคนละทาง
จังหวะถูกกลอง เฟ็ง ป๊ะ เฟ็ง เฟ็ง

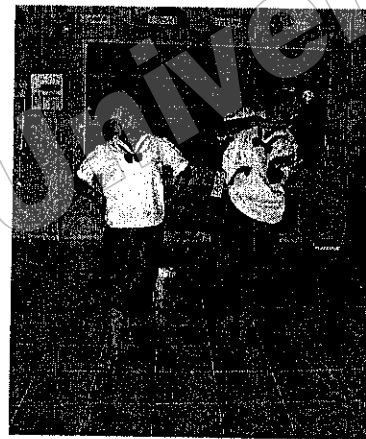
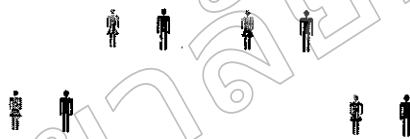

ท่าที่ 10 ท่าเทยางออกจากตะกง

ชาย ย่ำเท้าหันมาหน้าตรง เท้าขวาก้าวหน้าข้อตัวลง พร้อมกับยื่นมือมาข้างหน้า ตะแคงมือทั้งสองหันฝ่ามือเข้าหากัน ห่างกันประมาณ 1 ฟุต และย่ำเท้าต่อไปจนครบ 10 จังหวะ พอจังหวะที่ 10 มือทั้งสองพลิกเทไปทางซ้าย มือซ้ายจะอยู่ข้างล่างมือขวาจะอยู่ข้างบน เอียงซ้าย เท้าขวากระทุ้งหลัง

หญิง มือทั้งสองเท้าเอวโดยใช้หลังมือเท้าเอว พร้อมกับยื่นเท้าซ้ายออกไปข้างด้วย สันเท้า เอียงซ้าย และเปลี่ยนสลับใช้เท้าขวาวางสัน เอียงขวา ค่อยๆ หันมาด้านหน้าตรง ปฏิบัติ 10 จังหวะ

จังหวะลูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

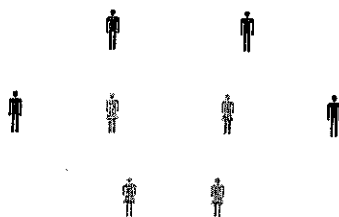

ท่าที่ 11 ท่านวดยาง

ชาย มือทั้งสองเท้าเอว ย่ำเท้าจัดรูปแถวครึ่งวงกลมอยู่ด้านหลังผู้หญิง จัดรูปแถว ให้เสร็จภายใน 5 จังหวะ พอจังหวะที่ 6 กำมือทั้งสองข้าง แกว่งแขนเหมือนวิ่งอยู่ข้างลำตัว เท้าขวาจะอยู่หน้า สดุ้งตัวตามจังหวะต่อไปจนถึง 10 จังหวะ

หญิง มือทั้งสองเท้าเอว ย่ำเท้าเดินเข้ามาหากันทั้งสองคน เป็นรูปแถวตอนสองแถว ย่ำเท้าเดินเข้ามา 5 จังหวะ พอจังหวะที่ 6 เท้าขวาก้าวหน้า พร้อมกับยื่นมือทั้งสองออกมาข้างหน้า แขนตึง มืออยู่ใกล้ๆ กันทั้งสองข้าง แล้วค่อยๆ เคลื่อนมือทั้งสองหมุนวนเป็นวงกลม แขนเวียนไปทางซ้ายก็เอียงซ้าย แขนเวียนไปขวาก็เอียงขวา ขยับตัวตามจังหวะจนถึง 10 จังหวะ

จังหวะถูกกลอง เฟ็ง บ่อม บ่อม บ่อม เฟ็ง เฟ็ง บ่อม บ่อม บ่อม

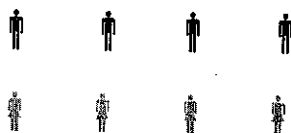

ท่าที่ 12 ทำถ้อยแผนไปรีด

ชาย มือทั้งสองเท้าเอวเข้าทำจัดรูปแถวเป็นแถวหน้ากระดาน ไปจนถึงจังหวะที่ 8 แล้วให้เดินเข้ามาอยู่ทางซ้ายของผู้หญิงจนถึงท่าที่ 10

หญิง มือทั้งสองหงายฝ่ามือขึ้นแขนยังอยู่ด้านหน้าทั้งสองข้าง ข้อมือถอยหลังไปอยู่ข้างหน้าผู้ชายของตัวเอง ปฏิบัติ 10 จังหวะ

จังหวะถูกกลอง เฟ็ง ป๊ะ เฟ็ง เฟ็ง

ท่าที่ 13 ทำรีดยาง

ชาย มือทั้งสองกำมือติดกันยื่นแขนออกมาข้างหน้า เท้าขวาก้าวหน้า พร้อมกับมือทั้งสองค่อยๆ หมุนวนเป็นวงกลม ถ่ายน้ำหนักตัวเอนหน้าและเอนหลัง ขยับตัวตามจังหวะ 10 จังหวะ

หญิง หันไปทางซ้ายนั่งตั่งเข่าซ้าย มือทั้งสองยังแบอยู่เช่นเดิม เอียงซ้ายในจังหวะที่ 1 และเอียงขวาในจังหวะที่ 2 ปฏิบัติสลับมาจนถึงจังหวะที่ 10

จังหวะลูกกลอง เฟ็ง บ่อม บ่อม บ่อม เฟ็ง เฟ็ง บ่อม บ่อม บ่อม

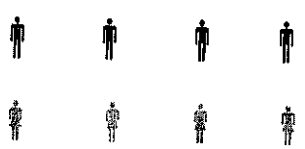

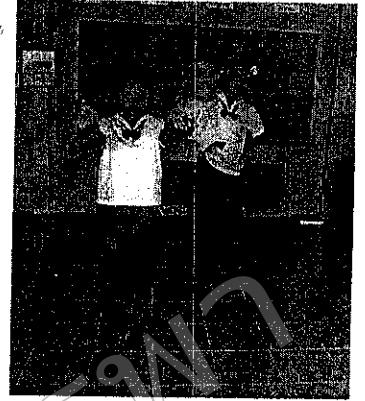
ท่าที่ 14 ทำตากยาง

ชาย ย่ำเท้าถอยหลังมาจัดรูปแถวเป็นแถวหน้ากระดาน พอจังหวะที่ 3 ย่อตัวลงหยิบกระป๋องน้ำยางด้วยมือขวาขึ้นมาแบกบนไหล่ขวา มือซ้ายเท้าเอว ย่ำเท้าต่อไปจนถึงจังหวะที่ 10

หญิง มือทั้งสองจับคว่ำในจังหวะที่ 1 และค่อยๆ ลูกขึ้นยืนย่ำเท้าหันมาข้างหน้าในจังหวะที่ 2 ย่ำเท้าจนถึงจังหวะที่ 4 พอจังหวะที่ 5 ย่อตัวและยืดขึ้นพร้อมกับมือทั้งสองยกจับขึ้นมาปล่อยลงยกมือให้ปลายนิ้วหันให้ด้านหน้า แล้วย่อลงมาจับคว่ำสลับกับยืดขึ้นปล่อยจับ จนถึงจังหวะที่ 10

จังหวะลูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

ท่าที่ 15 ท่าเข้า

ชาย กระทั่งเท้าขวาและซ้ายเท้า ขวา ซ้าย ขวา กระทั่งซ้าย เอียงข้างเดียวกับเท้าที่
กระทั่ง มือยังอยู่ท่าเดิม เดินขึ้นมาอยู่ข้างซ้ายของผู้หญิง

หญิง มือขวาจับคว่ำที่ไหล่ขวา มือซ้ายเท้าเอว เอียงขวา กระทั่งเท้าขวาแล้วเดินลักษณะ
เดียวกับผู้ชาย แล้วหันทางขวาทุกคู่เพื่อเดินเข้าเป็นคู่ๆ ไปจนครบทุกคู่

จังหวะถูกกลอง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม เฟ็ง บ่อม

เมื่อผู้รำเข้าไปหมดแล้วทุกคู่ กลองจึงลงจบแล้วโค้งพร้อมกัน 1 ครั้ง ดังนี้
ป๊ะ เฟ็ง ป๊ะ เฟ็ง ป๊ะ เฟ็ง ป๊ะ เฟ็ง เฟ็ง ป๊ะ เฟ็ง เฟ็ง เฟ็ง เฟ็ง เฟ็ง ป๊ะ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง "ระบากริตยาง"

คำชี้แจง

1. ทดสอบฉบับนี้มี 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบมีทั้งหมด 30 ข้อ ให้ทำทุกข้อ
ตอนที่ 2 เป็นการปฏิบัติทักษะการแสดงดนตรีและนาฏศิลป์ จำนวน 2 ข้อ
2. อ่านคำถามให้เข้าใจก่อนเลือกคำตอบ
3. ในแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 4 ตัวเลือก ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว
โดยเขียนเครื่องหมาย (X) ลงในกระดาษคำตอบ
4. ใช้เวลาทำแบบทดสอบตอนที่ 1 30 นาที
5. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใดๆ ลงในแบบทดสอบ

แบบทดสอบตอนที่ 1 จำนวน 30 ข้อ

1. กลองยาวเป็นศิลปะการเล่นพื้นเมืองของทางภาคใด ?
 - ก. ภาคเหนือ
 - ข. ภาคกลาง
 - ค. ภาคอีสาน
 - ด. ภาคใต้
2. การเล่นกลองยาวได้มีการเลียนแบบมาจากชนชาติใด ?
 - ก. พม่า
 - ข. ลาว
 - ค. จีน
 - ง. เขมร
3. การเล่นกลองยาวมีชื่อเรียกอีกอย่างว่าอะไร ?
 - ก. เถิดเทิง
 - ข. กลองแห่
 - ค. เถ่งโมง
 - ง. จำอวด
4. เครื่องดนตรีที่ใช้ในวงกลองยาวประกอบด้วยอะไรบ้าง ?
 - ก. กลองยาว ฉิ่ง ฉาบ กรับ โหม่ง
 - ข. กลองยาว ฉิ่ง ปี่ กรับ โหม่ง
 - ค. กลองยาว ขลุ่ย ฉาบ กรับ โหม่ง
 - ง. กลองยาว ระนาด กรับ ซอ โหม่ง
5. สิ่งใดที่ทำหน้าที่ควบคุมจังหวะที่สำคัญของดนตรีไทย ?
 - ก. โหม่ง
 - ข. กลอง
 - ค. ฉาบ
 - ง. ฉิ่ง
6. ข้อใดมีความถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับดนตรีไทย ?
 - ก. แสดงถึงการประกอบอาชีพของคนไทย
 - ข. คนไทยมักชอบเลียนแบบวัฒนธรรมต่างชาติ
 - ค. มักใช้ประกอบในพิธีกรรมต่างๆ
 - ง. แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย
7. เครื่องดนตรีในข้อใด **ไม่จัด** อยู่ใน **เครื่องดี** ทั้งหมด ?
 - ก. ขลุ่ย ซอฮู้ กลองยาว
 - ข. ขลุ่ย ตะโพน ฉาบ
 - ค. ขลุ่ย จะเข้ ซอด้วง
 - ง. ขลุ่ย โหม่ง กลองแขก

8. สิ่งของใดที่ใช้ในการประกอบพิธีไหว้ครูกลองยาวได้ครบถ้วน ?

- ก. รูป เทียน ดอกไม้
- ข. รูป เทียน ดอกไม้ เหล้าขาว
- ค. รูป เทียน ดอกไม้ เหล้าขาว เงินกำนัน น้ำ
- ง. รูป เทียน ดอกไม้ เหล้าขาว เงินกำนัน น้ำ เทียนทำน้ำมันต์

9. ข้อใดอธิบายเรียงลำดับขั้นตอนการไหว้ครูกลองยาวได้ถูกต้อง ?

- ก. จุดรูปเทียนบูชา พรมน้ำมันต์กลองยาว
- ข. จุดรูปเทียนบูชา กล่าวคำบูชาครู จุดเทียนทำน้ำมันต์ พรมน้ำมันต์กลองยาว
- ค. จุดรูปเทียนบูชา จุดเทียนทำน้ำมันต์ เทเหล้าผสมน้ำมันต์ พรมน้ำมันต์กลองยาว
- ง. จุดรูปเทียนบูชา จุดเทียนทำน้ำมันต์ เติมหน้าผู้ร่วมพิธี พรมน้ำมันต์กลองยาว

10. การไหว้ครูกลองยาวกระทำขึ้นเพื่อสิ่งใด ?

- ก. ตีกลองเก่งขึ้น
- ข. สนุกสนานในการตี
- ค. ความกตัญญูรู้คุณครูอาจารย์
- ง. ความสำเร็จในการแสดงแต่ละครั้ง

11. เสียง "บอม" ของการตีกลองยาว ต้องมีลักษณะใด ?

- ก. แบบมือ ตีริมกลอง
- ข. กำมือ ตีตรงกลางกลอง
- ค. แบบมือ ตีตรงกลางกลอง
- ง. กำมือ แล้วยตะแคงตีตรงกลางกลอง

12. ข้อใดเป็นการทำความสะอาดกลองยาวที่ถูกวิธีหลังจากเลิกใช้แล้ว ?

- ก. ขูดขี้กลองออก แล้วตากแดดให้แห้ง
- ข. ขูดขี้กลองออก ใช้น้ำสารส้มมาล้างให้สะอาด เช็ด แล้วตากแดดให้แห้ง
- ค. ขูดขี้กลองออก ใช้น้ำเปล่ามาล้างให้สะอาด เช็ด แล้วตากแดดให้แห้ง
- ง. ขูดขี้กลองออก ใช้น้ำชาขาวมาล้างให้สะอาด แล้วตากแดดให้แห้ง

13. ข้อใดคือเหตุผลของการทำขี้กลอง ?

- ก. ปรับเสียงกลองให้ไพเราะ
- ข. ตกแต่งกลองยาวให้สวยงาม
- ค. ประกอบพิธีไหว้ครู
- ง. ถ่วงให้กลองมีน้ำหนัก

14. วัสดุใดต่อไปนี้อาจนำมาใช้ทำจี้กลองได้ทั้งหมด ?

- ก. ข้าวเหนียว กล้วยตาก ขนหมัก
- ข. ข้าวสุก กาวแป้งเปียก ขนหมัก
- ค. ข้าวสุก กล้วยตาก ขนหมัก
- ง. กาวแป้งเปียก ข้าวเหนียว ข้าวสุก

15. ผู้ใด เป็นผู้ที่นำยางพาราเข้ามาปลูกเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ?

- ก. เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี
- ข. พระยารัษฎานุประดิษฐ์
- ค. กรมพระยาดำรงราชานุภาพ
- ง. เจ้าพระยาวงษาอนุประพัทธ์

16. จังหวัดใดเริ่มมีการปลูกยางพาราเป็นแห่งแรกในประเทศไทย ?

- ก. จังหวัดสตูล
- ข. จังหวัดระยอง
- ค. จังหวัดตรัง
- ง. จังหวัดฉะเชิงเทรา

17. ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับยางพารา ?

- ก. ยางพาราเป็นพืชที่นำไปผลิตเป็นเฟอร์นิเจอร์ได้เป็นอย่างดี
- ข. ยางพาราเป็นพืชที่สำคัญใน อุตสาหกรรมการผลิตยา
- ค. ยางพาราเป็นพืชที่สำคัญทางเศรษฐกิจของไทย
- ง. ยางพาราเป็นพืชที่เหมาะสมกับสภาพอากาศทางภาคเหนือของไทย

18. สิ่งใดต่อไปนี้เป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้จากยางพาราทั้งสิ้น ?

- ก. ยางรถยนต์ ถังน้ำพลาสติก ลูกฟุตบอล
- ข. รองเท้าบูท ชันน้ำพลาสติก ยาพาราเซตามอน
- ค. กระดาษ ผ้าขนหนู ยางวงมัดของ
- ง. กระเป๋า ยางรถยนต์ ลูกโป่ง

19. อุปกรณ์ใดต่อไปนี้เป็นอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับกรีดต้นยาง ?

ก.

ข.

ค.

ง.

20. ข้อใดคือลักษณะการแต่งกายของผู้กรีดยาง ?

ก.

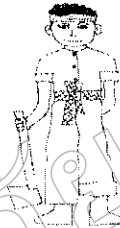
ข.

ค.

ง.

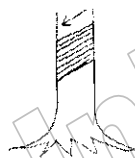

21. การกรีดยางที่ถูกต้องควรกรีดในลักษณะใดของลำต้น ?

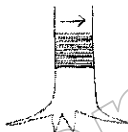
ก.

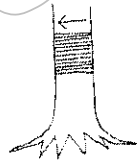
ข.

ค.

ง.

22. เหตุผลใดที่ควรต้องหยุดกรีดยาง ?

ก. ยางมีอายุมาก

ข. ยางผลัดใบ

ค. ยางเป็นโรค

ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค

23. ข้อใดคือคุณสมบัติของยางแผ่นชั้นดี

ก. มีน้ำหนักแผ่นละ 2-3 กิโลกรัม ยาว 100 เซนติเมตร

ข. มีฟองอากาศและความชื้นปนอยู่ทั่วแผ่น

ค. มีความสะอาด สีใสลายดอกเห็นเด่นชัด

ง. มีความบางและฉีกได้ง่าย

24. ข้อใดคือความหมายของภาษาท่าที่ถูกต้อง ?

- ก. ภาษาที่ใช้สื่อสารกันของผู้พิการทางการพูด
- ข. ภาษาที่ใช้สื่อความหมายด้วยท่าทางแทนคำพูด
- ค. ภาษาที่ใช้สื่อความหมายด้วยคำพูด
- ง. ภาษาท่าใช้แสดงท่าทางของสัตว์

25.

จากภาพ สื่อความหมายว่าอย่างไร ?

- ก. อาย
- ข. รัก
- ค. เชิญ
- ง. ทุกข์ใจ

26.

จากภาพทั้งสี่ แทนความหมายว่าอย่างไร ?

- ก. ฉันไม่ไปกับเธอ
- ข. ฉันห้ามเธอแล้ว
- ค. ฉันเสียใจกับเธอ
- ง. ฉันไม่รักเธอ

27. การแสดงของทางภาคอีสานมักแต่งกายแบบใด ?

ก.

ข.

ค.

ง.

28. ข้อใดจัดเป็นการแสดงของทางภาคกลางทั้งหมด ?

- ก. เต็นท์กำรำเคียว ร่อนแร่ ตาลี่กีบีส
- ข. อีแซว กลองยาว เต็นท์กำรำเคียว เพลงเรือ
- ค. กลองยาว เพลงเรือ เซิ้งสวิง ฟ้อนเงี้ยว
- ง. เพลงเรือ อีแซว เต็นท์กำรำเคียว ร่อนแร่

29. ผู้แสดงที่แต่งกายด้วยเสื้อแขนกระบอก ผ่าถุงยาวกรอมเท้า ห่มสไบผ้า เก้าผมมวยสูง ?

เป็นการแต่งกายในภาคใด

- ก. ภาคกลาง
- ข. ภาคอีสาน
- ค. ภาคเหนือ
- ง. ภาคใต้

30. ข้อใดกล่าวถึงการแสดงพื้นเมืองได้ถูกต้อง ?

- ก. แสดงถึงวิถีชีวิต การประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่นนั้นๆ
- ข. เป็นการบอกเล่าเรื่องราวความเป็นมาของบุคคลสำคัญในท้องถิ่น
- ค. ใช้แสดงในงานพิธีสำคัญเท่านั้น
- ง. ผู้แสดงต้องเป็นผู้ชายเท่านั้น

เฉลย

1. ข.	11. ข.	21. ก.
2. ก.	12. ค.	22. ง.
3. ก.	13. ก.	23. ค.
4. ก.	14. ค.	24. ข.
5. ง.	15. ข.	25. ง.
6. ง.	16. ค.	26. ง.
7. ค.	17. ค.	27. ข.
8. ง.	18. ก.	28. ข.
9. ข.	19. ง.	29. ค.
10. ค.	20. ค.	30. ก.

แบบทดสอบตอนที่ 2 จำนวน 2 ข้อ เป็นการทดสอบการทักษะการปฏิบัติจริงของนักเรียน
ในเรื่องต่อไปนี้

1. การปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่ารำได้ถูกต้องสวยงามตามแบบนาฏศิลป์ไทย
2. การตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะประกอบการแสดงระบำกริดยางได้ถูกต้อง

เกณฑ์การให้คะแนน

- 5 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 4 คะแนน หมายถึง ดี
- 3 คะแนน หมายถึง พอใช้
- 2 คะแนน หมายถึง ต้องปรับปรุง

แบบประเมินทักษะการแสดงดนตรีและนาฏศิลป์ไทย

นักเรียนเลขที่	รายการประเมิน					รวม	หมายเหตุ
	มีความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์ท่าทางประกอบการแสดงได้เหมาะสมกับทำทางตามธรรมชาติ	ปฏิบัติท่าทางในลักษณะท่าทำได้ถูกต้องสวยงามตามแบบนาฏศิลป์ไทย	ออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้องกับท่าทำได้	ตีกลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะประกอบการแสดงระบำกรีดขงได้ถูกต้อง	แสดงความคิดเห็นและชื่นชมการแสดงดนตรีและนาฏศิลป์ไทย		
	4	4	4	4	4	20	
1							เกณฑ์การให้คะแนน
2							
3							4 = ดีมาก 3 = ดี 2 = พอใช้ 1 = ต้องปรับปรุง
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							

หมายเหตุ แต่ละรายการประเมิน ต้องได้ 2 คะแนนขึ้นไป จึงถือว่าผ่าน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

เกณฑ์การประเมินทักษะการแสดงดนตรีและนาฏศิลป์ไทย

เกณฑ์ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
มีความคิดสร้างสรรค์ใน การประดิษฐ์ท่าทาง ประกอบการแสดงได้ เหมาะสมกับท่าทางตาม ธรรมชาติ	มีการวางแผนใน การคิดประดิษฐ์ ท่าทางโดยศึกษา ท่าทางตาม ธรรมชาติ จากภาพ ถ่ายหรือจากของ จริงแล้วปฏิบัติเป็น ท่าทางได้เหมาะสม กับท่าทางตามธรรม ชาตีย่างถูกต้อง ชัดเจน	มีการวางแผนใน การคิดประดิษฐ์ ท่าทางโดยศึกษาท่า ทางตามธรรมชาติ จากภาพถ่าย หรือจากของจริง แล้วปฏิบัติเป็นท่า ทางได้เหมาะกับท่า ทางตามธรรมชาติ	มีการวางแผนใน การคิดประดิษฐ์ ท่าทางโดยศึกษา ท่าทางตามธรรม ชาติ จากภาพถ่าย แล้วปฏิบัติเป็นท่า ทางได้เป็นบางท่า	ออกแบบท่าทาง โดยศึกษาท่าทาง จากภาพถ่าย แล้วปฏิบัติเป็น ท่าทางได้

เกณฑ์ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ปฏิบัติท่าทางในลักษณะ ท่าทำได้ถูกต้องสวยงาม ตามแบบนาฏศิลป์ไทย	แสดงลีลาท่าทางได้ สวยงามถูกต้องตาม แบบของนาฏศิลป์ ไทย ตรงจังหวะ ดนตรีและสื่อความ หมายได้ชัดเจน ทุกท่า	แสดงลีลาท่าทางได้ ถูกต้องตามแบบ ของนาฏศิลป์ไทย ตรงจังหวะดนตรี สื่อความหมายได้ ชัดเจนบางท่า	แสดงลีลาท่าทางได้ ตรงจังหวะดนตรี และสื่อความหมาย ได้ชัดเจนบางท่า	แสดงท่าทางตรง จังหวะดนตรีเป็น บางท่าและสื่อ ความหมายได้ บางท่า

เกณฑ์ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ออกแบบจังหวะลูกกลองให้สอดคล้องกับทำนองได้	มีการคิดวิเคราะห์สังเกตทำนองเพื่อออกแบบจังหวะลูกกลองได้อย่างมีลีลาสอดคล้องกลมกลืนกับทำนองทุกทำและนำเครื่องดนตรีประกอบจังหวะมาตีสอดคล้องแทรกกับจังหวะลูกกลองได้	ออกแบบจังหวะลูกกลองได้มีลีลาสอดคล้องกับทำนองทุกทำและนำเครื่องดนตรีประกอบจังหวะมาตีสอดคล้องแทรกกับจังหวะลูกกลองได้	ออกแบบจังหวะลูกกลอง ได้มีความสอดคล้องกับทำนองบางทำและนำเครื่องดนตรีประกอบจังหวะมาตีสอดคล้องแทรกกับลูกกลองได้	จังหวะลูกกลองไม่สอดคล้องกับทำนอง

เกณฑ์ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ตีกลองยาวและเครื่องดนตรีประกอบจังหวะประกอบการแสดงระบำกริดยางได้ถูกต้อง	ตีกลองยาวถูกต้องตามจังหวะลูกกลองมีความสอดคล้องกับเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ มีการสอดแทรกมีลูกเล่นสนุกสนาน ไร้ใจตลอดจนจบและมีสัญญาณเครื่องดนตรีเมื่อมีการเปลี่ยนจังหวะลูกกลองหรือเปลี่ยนท่ารำตลอดจนจบ	ตีกลองยาวถูกต้องตามจังหวะลูกกลองมีความสอดคล้องกับเครื่องประกอบจังหวะมีการสอดแทรกลูกเล่นเป็นบางช่วงและมีสัญญาณเครื่องดนตรี เมื่อมีการเปลี่ยนจังหวะลูกกลอง	ตีกลองยาวถูกต้องตามจังหวะลูกกลองมีความสอดคล้องกับเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ	ตีกลองยาวถูกต้องตามจังหวะลูกกลองมีความสอดคล้องกับเครื่องประกอบจังหวะเป็นบางช่วง

เกณฑ์ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
แสดงความคิดเห็น ชื่นชมการแสดงดนตรี และนาฏศิลป์	เขียนหรือพูดวิพากษ์ วิจารณ์แสดงความคิดเห็น ต่อดนตรีและนาฏศิลป์ไทย หรือมีความกระตือรือร้น เตรียมพร้อมที่จะปฏิบัติงานด้าน ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย ทุกครั้ง ตลอดจนแสดงออกด้วย ความมั่นใจ	เขียนหรือพูดวิพากษ์ วิจารณ์แสดงความคิดเห็น ต่อดนตรีและนาฏศิลป์ไทย หรือมีความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติ งานด้านดนตรีและนาฏศิลป์ไทยเป็น บางครั้ง	เขียนหรือพูดวิพากษ์ วิจารณ์แสดงความคิดเห็น ต่อดนตรีและนาฏศิลป์ไทยทุก ครั้ง	เขียนหรือพูดวิพากษ์ วิจารณ์แสดงความคิดเห็น ต่อดนตรีและนาฏศิลป์ไทย ตลอดจนปฏิบัติงานด้านดนตรีและ นาฏศิลป์ไทยบางครั้ง

แบบวัดเจตคติต่อดนตรีและนาฏศิลป์ไทย

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยนั้นนับว่าเป็น ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติของไทย ที่เราต้องช่วยกันรักษาให้คงอยู่สืบไป					
2. ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยเป็นเรื่องที่น่า เบื่อหน่าย					
3. กิจกรรมทางดนตรีและนาฏศิลป์ไทย สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์					
4. การเรียนรู้ศิลปะในด้านดนตรีและ นาฏศิลป์ไทย เป็นเรื่องที่น่าสนใจและมี คุณค่า					
5. การฝึกปฏิบัติในด้านดนตรีและ นาฏศิลป์ไทย ช่วยให้ผู้ฝึกเกิดความ มานะพยายามและความอดทน					
6. เรื่องของดนตรีและนาฏศิลป์ไทย เป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนเข้าใจยาก					
7. ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยนับเป็น ภูมิปัญญาของการสร้างผลงานทาง ศิลปะของบรรพบุรุษไทย					
8. ถ้าไม่เรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีและ นาฏศิลป์ไทยนักเรียนก็รู้เรื่องอยู่แล้ว					
9. เมื่อเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีและนาฏศิลป์ ไทยแล้วนักเรียนรู้สึกเครียดไม่สบายใจ					
10. การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับดนตรีและ นาฏศิลป์ไทยควรกระทำอย่างต่อเนื่อง					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
11. เมื่อเรียนรู้ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยแล้ว ทำให้รู้สึกภูมิใจในศิลปวัฒนธรรม ของไทย					
12. ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีและ นาฏศิลป์ไทย แค่อ่านจากหนังสือก็ เพียงพอแล้ว					
13. การเรียนรู้ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยเป็น เรื่องที่ต้องจดจำมาก					
14. การเรียนรู้ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย มีงานที่ต้องปฏิบัติมาก จนรู้สึกเหนื่อย					
15. การเรียนรู้ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย มีความสำคัญต่อเยาวชนไทยทุกคน					
16. หลังจากเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีและ นาฏศิลป์ไทยแล้วไม่สามารถนำไปใช้ ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน					
17. การเรียนรู้ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยทำ ให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์					
18. เยาวชนไทยปัจจุบันชอบรับวัฒนธรรม ต่างชาติจนลืมวัฒนธรรมของไทย					
19. ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยเกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมไทย					
20. ถ้าให้เลือกได้ จะไม่เรียนรู้เกี่ยวกับ ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย					
21. กิจกรรมทางมีส่วนช่วยให้ผู้ฝึกมี ไหวพริบและปฏิภาณดี					
22. เมื่อถึงเวลาเรียนดนตรีและนาฏศิลป์ ไทยรู้สึกเบื่อหน่าย					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
23. กิจกรรมทางด้านดนตรีและนาฏศิลป์ ไทยสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพ ได้					
24. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาดนตรีและ นาฏศิลป์มากกว่าวิชาอื่น					
25. ข้าพเจ้าอยากได้ถึงชั่วโมงดนตรีและ นาฏศิลป์เร็ว ๆ					
26. วิชาดนตรีและนาฏศิลป์ทำให้ข้าพเจ้า เป็นคนโบราณล้ำหลัง					
27. ข้าพเจ้าอยากหนีเรียนชั่วโมงดนตรีและ นาฏศิลป์					
28. ข้าพเจ้าชอบดูการแสดงที่เกี่ยวกับ ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย					
29. วิชาดนตรีและนาฏศิลป์ทำให้ข้าพเจ้า เสียสุขภาพจิต					
30. ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยมีส่วนขัดขวาง ความเจริญเติบโตของชาติ					

**แบบสัมภาษณ์ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรของผู้ปกครองนักเรียน
เพื่อการวิจัย
เรื่อง**

**การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง**

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ชุดนี้มี 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

**ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และ
อาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”**

**ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรี
นาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”**

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ.....นามสกุล.....
2. อายุ.....ปี
3. สถานภาพ.....
4. วุฒิการศึกษาสูงสุด.....
5. อาชีพ.....
6. เกี่ยวข้องกับนักเรียน คือ

**ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
โดยบูรณาการสาระดนตรีและสาระนาฏศิลป์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง “ระบำกริดยาง”**

7. ท่านต้องการให้มีการจัดเนื้อหาใดให้กับนักเรียนในเรื่องระบำกริดยางบ้าง
 - ☐ ความรู้เกี่ยวกับกลองยาว
 - ☐ ประวัติความเป็นมาของกลองยาวประวัติกลองยาวไทย กลองยาวท่าเสา
 - ☐ ลักษณะของกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ
 - ☐ การไหว้ครูกลองยาว
 - ☐ การดูแลเก็บรักษาเครื่องดนตรีและเครื่องประกอบจังหวะ

- ☐ วิธีการตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ
- ☐ การทำซึกลอง
- ☐ ความรู้เกี่ยวกับการกริดยาง
- ☐ ความเป็นมาของยางพาราในไทย
- ☐ อุปกรณ์ในการกริดยางและลักษณะการแต่งกาย
- ☐ วิธีการและขั้นตอนการกริดยาง
- ☐ วิธีการทำยางแผ่น
- ☐ การใช้ภาษาท่าของนาฏศิลป์ไทย และการแสดงพื้นเมืองของแต่ละท้องถิ่น
- ☐ การออกแบบท่าร่ายรำกริดยางและจังหวะกลองยาว
- ☐ การออกแบบชุดการแต่งกายสำหรับการแสดง
- ☐ การแสดงผลงานของนักเรียน
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

8. ท่านต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้ในลักษณะใดบ้าง

- ☐ ครูเป็นผู้สอน
- ☐ วิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน
- ☐ ครูและวิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์ และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”

9. ท่านคิดว่าเหตุผลใดที่เป็นปัญหาต่อการพัฒนาหลักสูตร

.....

.....

.....

10. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาต่อการพัฒนาหลักสูตร

.....

.....

.....

**แบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อการวิจัย
ของ ผู้บริหาร ครู และกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
เรื่อง**

**การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น
เรื่อง “ระบำกริดยาง”**

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และ
อาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ชื่อ..... นามสกุล..... ตำแหน่ง(ถ้ามี).....
2. อายุ.....ปี อาชีพ.....
3. สถานภาพ.....
4. วุฒิการศึกษาสูงสุด.....
5. สถานภาพทางสังคม.....

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และ
อาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง”

6. ท่านเคยได้รับการอบรมในเรื่องการพัฒนาหลักสูตรหรือไม่

- ☐ ไม่เคย
- ☐ เคย (โปรดระบุเนื้อหาที่อบรม).....

7. ท่านต้องการให้มีการจัดเนื้อหาใดให้กับนักเรียนในเรื่องระบำกริดยางบ้าง

- ☐ ความรู้เกี่ยวกับกลองยาว
- ☐ ประวัติความเป็นมาของกลองยาวประวัติกลองยาวไทย กลองยาวท่าเสา
- ☐ ลักษณะของกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ
- ☐ การไหว้ครูกลองยาว

- ☐ การดูแลเก็บรักษาเครื่องดนตรีและเครื่องประกอบจังหวะ
- ☐ วิธีการตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ
- ☐ การทำซีกกลอง
- ☐ ความรู้เกี่ยวกับการกรีดยาง
- ☐ ความเป็นมาของยางพาราในไทย
- ☐ อุปกรณ์ในการกรีดยางและลักษณะการแต่งกาย
- ☐ วิธีการและขั้นตอนการกรีดยาง
- ☐ วิธีการทำยางแผ่น
- ☐ การใช้ภาษาท่าของนาฏศิลป์ไทย และการแสดงพื้นเมืองของแต่ละท้องถิ่น
- ☐ การออกแบบทำร่าระบำกรีดยางและจังหวะกลองยาว
- ☐ การออกแบบชุดการแต่งกายสำหรับการแสดง
- ☐ การแสดงผลงานของนักเรียน
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

8. ท่านต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้ในลักษณะใดบ้าง

- ☐ ครูเป็นผู้สอน
- ☐ วิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน
- ☐ ครูและวิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน

9. ท่านคิดว่าเหตุผลใดที่เป็นปัญหาต่อการพัฒนาหลักสูตร

.....

.....

.....

10. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาต่อการพัฒนาหลักสูตร

.....

.....

.....

แบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อการวิจัย

ของ นักเรียน

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น

เรื่อง “ระบำกรีกคยาง”

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกรีกคยาง”

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ชื่อ.....นามสกุล.....
2. อายุ.....ปี
3. กำลังศึกษาอยู่ชั้น.....
4. นักเรียนอาศัยอยู่กับ.....
5. อาชีพของผู้ปกครอง.....

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสาระดนตรีนาฏศิลป์และอาชีพในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกรีกคยาง”

6. นักเรียนต้องการให้มีการจัดเนื้อหาใดให้กับนักเรียนในเรื่องระบำกรีกคยางบ้าง
 - ☐ ความรู้เกี่ยวกับกลองยาว
 - ☐ ประวัติความเป็นมาของกลองยาวประวัติกลองยาวไทย กลองยาวท่าเสา
 - ☐ ลักษณะของกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ
 - ☐ การไหว้ครูกลองยาว
 - ☐ การดูแลเก็บรักษาเครื่องดนตรีและเครื่องประกอบจังหวะ
 - ☐ วิธีการตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ
 - ☐ การทำจีกลอง

- ☐ ความรู้เกี่ยวกับการกรีดยาง
- ☐ ความเป็นมาของยางพาราในไทย
- ☐ อุปกรณ์ในการกรีดยางและลักษณะการแต่งกาย
- ☐ วิธีการและขั้นตอนการกรีดยาง
- ☐ วิธีการทำยางแผ่น
- ☐ การใช้ภาษาท่าของนาฏศิลป์ไทย และการแสดงพื้นเมืองของแต่ละท้องถิ่น
- ☐ การออกแบบทำร่าระบายน้ำกรีดยางและจังหวัดกลองยาว
- ☐ การออกแบบชุดการแต่งกายสำหรับการแสดง
- ☐ การแสดงผลงานของนักเรียน
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

7. นักเรียนต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้ในลักษณะใดบ้าง

- ☐ ครูเป็นผู้สอน
- ☐ วิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน
- ☐ ครูและวิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน

8. นักเรียนคิดว่านักเรียนสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้หรือไม่

- ☐ ไม่ได้
- ☐ ได้ (ถ้าตอบได้ โปรดทำข้อ 9 ต่อไป)

9. นักเรียนจะมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้โดยวิธีการใดบ้าง

- ☐ สัมภาษณ์ผู้รู้
- ☐ สอบถามผู้ปกครอง
- ☐ สำรวจแหล่งข้อมูล
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

10. นักเรียนเห็นด้วยหรือไม่กับการเรียนรู้สิ่งที่เป็นอยู่ในท้องถิ่นของนักเรียน

- ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ☐ เห็นด้วย
- ☐ ไม่เห็นด้วย